

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PARÍŽI

IZBA
Č. 1

FRANCÚZSKA EROTICKÁ TRILÓGIA,
KTORÁ ROZPÁLI SVET

Hotel v Paríži:

Izba č. 1

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Emma Marsová
Hotel v Paríži: Izba č. 1 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PARÍŽI

*Treba si priznať, láska nás veľmi mučí,
to, čo sme nikdy neboli, nás bezpochyby učí.*

Molière: *Škola žien*

Paríž začiatkom júna 2010, hotelová izba uprostred popoludnia...

Nikdy som nepatrila k ženám, ktoré tvrdia, že všetky hotelové izby sa navzájom podobajú a vnímajú ich ako jeden anonymný priestor bez duše či zvláštnej atmosféry. Niečo ako chladný tunel s rovnakým zariadením, ktorý ponúka uniformovaný komfort na prespanie. Možnože tieto ženy strávia v hoteloch len únavné zastávky medzi prestupmi z vlaku do vlaku, či z lietadla do lietadla. Lenže ak si máte vychutnať jedinečný charakter tej-ktorej hotelovej izby, musíte v nej pobudnúť cez deň, keď sú všetci preč, a hotel je takmer prázdny. Ak chcete nazrieť do príbehov predchádzajúcich hostí, ich smiechu a slz, lásky a vzrušenia, musíte si nájsť čas a vycítiť atmosféru, umožniť zmyslom, aby sa postupne začali prebúdzat. V posledných mesiacoch som pochopila, že medzi tým, čo dávame hotelu, a tým, čo od neho dostávame, je priama úmera. Ak zaspíte, alebo ak sa poddáte nude či melanchólii, vráti sa vám len odraz vlastného smútku a márnosti. V takom prípade človek odíde taký, aký prišiel – bez zmeny. Bohužiaľ.

Ale ak si nájdete čas a započúvate sa do šepotov hotelovej izby, dozviete sa tisíce príbehov, tisíce vtipov a tisíce vzdychov. Budete horieť nedočkavosťou pridať k nim vaše vlastné. Tí najzvedavejší budú niekedy priam posadnutí predchádzajúcimi hosťami a ich pohnútkami. Vôňa parfumu, ktorú ešte cítiť v závesoch či nad posteľou... Škvrnka, ktorá ušla pozornosti hotelovej upratovačky... Prasklinka na zrkadle vytvárajúca tieň, skoro obrys postavy... Takéto maličkosti vám vojdú pod kožu, nasadia

chrobáka do hlavy a donútia vás, aby ste sami prežili svoj vlastný príbeh.

Som nahá a zápastia mám pripútané o čelo postele... A presne o toto sa teraz pokúšam. Napísať nové stránky príbehu, čo sa začal dávno, ešte skôr, než som prišla na svet. Ako vo väčšine izieb v Hoteli des Charmes, aj v Joséphininej izbe je na strope obrovské zrkadlo. Takže, pokiaľ čakám na akciu, mám všetok čas sveta zamyslieť sa nad sebou, Annabelle Barletovou, rodenou Lorandovou, dvadsaťtriročnou ženou, čo len tento rok vstúpila do stavu manželského, a čo je bez akýchkoľvek škrupúl ochotná oddať sa mužovi, ktorý sa pripravuje vedľa v kúpeľni. Kto je ten muž? To ešte neviem. Jedno viem však iste – nie je to môj manžel. Lebo keby áno, boli by sme vôbec tu? Úprimne, odohrávalo by sa toto všetko?

Volajú ma Elle. Odjakživa a za každých okolností. Asi preto, že s prezývkou Belle by sa žilo ťažko. Ale, verte mi – „Elle“ je ešte horšie. „Elle“ ako titulná stránka časopisu. Elle, akoby som ja jediná stelesňovala všetky ženy! Akoby sa vo mne sústredili všetky ich pôvaby. Vykryštalizovali všetky túžby. Rozplývali všetky príznaky, tie neopracované kovy, z ktorých sú stvorení muži.

Keď konečne začujem zavrzgať kúpeľňové dvere, prekvapene skríknem. Možno priveľmi nahlas. Čosi mi našepká, že ten muž existuje len vo sne. Neznámy sa zháči, zaváha, či má, alebo azda nemá vstúpiť. Predstavujem si jeho napätú ruku na kľučke dverí, jeho zatajený dych.

„Madam? Madam Barletová, je všetko v poriadku?“

Ten hlas nepatrí jemu. Prichádza z haly. Osadenstvo hotela si robí starosti. Chcú, aby som bola spokojná. Madam je stálym hos-

tom. Madam je dôležitá. Môj muž im dal pokyny. Je to typ človeka, ktorého všetci počúvajú aj poslúchajú.

„Áno, pán Jacques... Nerobte si starosti, všetko v poriadku.“

Keď som do tejto izby chodievala minulý rok, neboli až takí starostliví. A mne chýbalo sebavedomie. Vo veľkých zrkadlách som vídala obraz celkom inej ženy. Moje telo bolo oblé, krivky sľubné. Lenže vtedy som to nechápala, a ešte menej som si uvedomovala, na čo je to všetko dobré. Nepoznala som rozkoše, nepoznala som pocit byť sama sebou.

Čo tá vzruší, Elle? No tak, čo tá vzruší? Viem to vôbec? Čo presne spôsobí, že sa hlboko vnútri roztopím? Z čoho zvlhnem ešte skôr, než sa ma niekto dotkne, už len keď si na to pomyslím? Telo nahého muža? Jeho pach? Pohľad na neznámy úd, čo sa postaví len a len kvôli mne? Oproti mne? Vo mne?

(Lístok písaný vlastnou rukou 5. 6. 2010)

Nie, pred rokom som ešte vôbec nevedela, že každá izba je hniezdočkom lásky, kde žena dozrie a naučí sa byť sama sebou. Nebola som vtedy priviazaná ako teraz, no napriek tomu som sa cítila ako väzeň. Viac ako kedykoľvek predtým či potom. Aby ste mi rozumeli, dnes som to *ja*, kto tu vládne. Nielen tomuto nedočkavému mužovi za dverami. Úplne sa poddávam citom, no nikdy som ešte nemala všetko tak perfektne pod kontrolou.

Ešte pred rokom som to nebola *ja*, Elle. Neboli vo mne všetky tie ženy. Mali sa ešte len narodiť...

1.

Pred rokom, 3. júna 2009 v tej istej hotelovej izbe

Ležala som schúlená v rozhádzaných perinách v Joséphininej izbe a cítila sa uvoľnená. Uvoľnená, no napriek tomu neprirodzená. Muža, ktorý bol som mnou v posteli, som ešte pred tromi či štyrmi hodinami vôbec nepoznala. Nevedela som, kto je, aké má zamestnanie, akú plnú peňaženku. Čoskoro sa to zmení. Celý večer, ktorý predchádzal tomuto okamihu, som takmer nepočúvala, o čom sa s ostatnými hosťami zhováral pri stole. Jediné, čím som prispela, bolo zopár letných úsmevov a poslušných kývnutí hlavy. Bábika v kúte, to odo mňa očakávali. Čím sa tento muž živí? Je bankár? Obchodník? Alebo ho azda niekde zvolili za čestného predsedu bohviečoho? V každom prípade bol natoľko dôležitý, že u svojich spolustolovníkov vyvolával rešpekt – a niekedy aj úctivé mlčanie.

„Máš nejakú obľúbenú polohu, Elle?“ spýtal sa, keď mi pomáhal stiahnuť zips na ľahkých bielych šatách.

Naozaj smiešne: ešte pred niekoľkými minútami, keď sme jedli vyprázanú husaciu pečeň s čučoriedkami, sme si vykali. Len čo sme prekročili prah hotelovej izby, začal mi hneď tykať, akoby chcel oklamať intimitu príliš rýchlo vyzliekaného tela.

„Prosím?“ zakuckala som sa, keď som si uchlipla z minerálky.

Nikto, kto po vás úprimne túži a vy sa mu chcete vášnivo oddať, sa technickými podrobnosťami nezaobera. Vaše telo mu svojimi reakciami na takú otázku odpovie samo. Slová sú zbytočné. Všetko je iba hudba a súlad vašich zmyslov.

„Chcem povedať... Je nejaká poloha, ktorú vyslovene nechceš? Máš hranice?“

Otočila som sa a pozornejšie som sa naňho zahľadela. Vyzeral celkom dobre. Po štyridsiatke, so začínajúcimi šedinami. Atletický typ. Asi naozaj športoval, čo by nepochybne vysvetľovalo, že som s ním v tejto izbe. Ak by to tak nebolo, určite by som po takej nudnej večeri nesúhlasila stráviť s ním viac času. Pridfžala by som sa zvyčajného postupu. Toto sa stalo len tretí raz, že som „vyhovela“ klientovi, aby sme použili zaužívaný žargón. Nestávalo sa to teda často, keďže toto robím len osem mesiacov.

Po trapase a neslávnom spôsobe, akým sa ma spýtal na preferencie, som pochopila, že nie je skúsenejší než ja. Možnože som jeho prvou eskortnou spoločníčkou. Keďže som nechcela zničiť aj ten posledný kúsok tajomnosti, nespýtala som sa ho na to.

„Nie... V podstate nie,“ zaklamala som s úsmevom predstierajúcim záujem.

„V poriadku...“ prikývol, badateľne upokojený. „Som rád, keď to viem dopredu.“

V myšlienkach som bola vzdialená tisíce míľ...

Súlož zozadu ma otravuje, lebo je živočíšna. Robím ju len s mužmi, ktorých poznám. Vzrušuje ma viac ako hociktorá iná poloha... presne pre tú jej živočíšnosť!

Fantazírujem, že to robím s niekým, koho nepoznám. Ak by som si mohla vybrať, tak s maskou na tvári.

(Anonymný lístok písaný rukou 3. 6. 2009, ktorý niekto tajne hodil do mojej poštovej schránky)

Rozmýšľala som o všetkých lístkoch, ktoré som dostala za posledných pár týždňov. Odvtedy, čo som v taške našla malý prázdny zápisník v striebornom obale. Ruka neznámeho využila dav v metre a šikovne mi šuchla zápisníček do tašky. Vo vnútri bola záhadná správa, rukopis som nepoznala:

Zistilo sa, že muži myslia na sex asi devätnásťkrát za deň. Ženy naň myslia menej než desaťkrát. Ako ste na tom vy? Kol'kokrát za deň podlahnete podobným myšlienkam?

Prešlo niekoľko dní a ja som v poštovej schránke našla lístok bez známky, s perforáciou zodpovedajúcou krúžkom v mojom zápisníku. Autor sa zjavne vyžíval vo vymýšľaní toho, o čom by som mohla snívať. Písal v prvej osobe, ako keby som to písala ja.

Takmer som tú rukou popísanú stránku bez prečítania hodila do koša. Dokonca som zvažovala, že pôjdem na políciu a nahlásim zastrašovanie. Lenže študovala som žurnalistiku, a tak moja zvedavosť zvíťazila. Ako správna študentka som založila hárok papiera do maličkého fascikla, lebo som predpokladala, že to bude prvý list z dlhej série. Že tá anonymná ruka neskončí prvou správou... Určite nie, tým som si bola istá.

„Nemám hranice,“ povedala som klientovi.

Aby som bola férová, nebol horší než hociktorý iný muž, ktorému som po niekoľkých pohárikoch či ničím výnimočných večeriach dovolila, aby sa ma zmocnil. Ak mám byť úprimná, pokiaľ ide o prvý raz s Fredom, mojím jediným doterajším frajerom, musím priznať, že to pre mňa nebolo najideálnejšie. V tú noc, keď sme sa milovali, som podľahla, lebo sa naskytna príležitosť a prirodzený vývoj udalostí toho večera k tomu smeroval... Nebolo to preto, že som po tom vyslovene túžila. Takže, kde sa stala chyba, ak som toto tu zaobalila ako obchodnú transakciu? Nestála som za viac ako za kúsok pizze a dva poháre červeného?

Tento muž bol aspoň bohatý, čistý, pekný a k tomu všetkému slušne oblečený. Mal na sebe na mieru šitý dvojradový oblek s vynikajúco vypracovanými detailmi podšitý fialovým hodvábom a viditeľným štepaním, ktoré ladilo s obšitím gombíkových dierok. Vďaka nemu v túto noc zarobím viac, ako som kedy zarobila za týždeň, keď som makala za minimálnu mzdu v reťazcoch rýchleho občerstvenia a podobných podnikoch.

Fakt som sa snažila motivovať, ako sa dalo. Eufória zo šampanského už v ten večer vyprchala. Potrebovala som niečo na pozdvihnutie nálady, nejaký ďalší životabudič, nejaké iné bublinky než tie, ktoré vyšumeli z môjho pohárika.

Hoci som „pána na mieru“ tak vychválila, bez slova si neobratne natiahol prezervatív a prinútil ma do nepohodlnej a podradnej misionárskej polohy. Nikdy ma neprestane prekvapovať, ako sa väčšina inteligentných ľudí nevie milovať. Je to pravdepodobne

jediná forma poznatku, ktorá sa nedá nabífl'ovať a nevyučuje sa na súkromných či iných kurzoch.

„Si v poriadku? Nebolí ťa to?“

Nie, nebolelo ma to, ani náhodou. Zvláštna absencia pocitov. Akoby som spodnú časť tela mala celkom znečitlivenú. Nevedela som, či je to moja chyba, či za to môže moja sexualita alebo zlá penetrácia, ale nedokázala som sa vôbec sústrediť. Napriek tomu som mu položila ruky na zadok a jemne som sa prispôsobila jeho rytmickým pohybom.

„Som v poriadku,“ snažila som sa ho povzbudiť.

Moja vlastná neskúsenosť mi bránila prevziať iniciatívu, čo odo mňa pravdepodobne očakával. Mala som vzdychať, kričať, šepkať mu do ucha oplzlosti? Čo všetko môžem predstierať? Aj to bolo súčasťou mojej práce?

„Je ti to príjemné?“ spýtala som sa.

Na nič lepšie som sa nezmohla. Viem, bolo to patetické. No on len zadychčane hlesol áno ešte skôr, než dosiahol vyvrcholenie. Pretože bol šikovný biznismen, poriadne si vychutnával vzácnu postkoitálnu chvíľu. Znehybnel na dobrých pätnásť sekúnd. Potom začal odznova ako švajčiarsky metronóm.

Fakt som bola duchom neprítomná. Necítila som ani hanbu, ani odpor a ešte menej zlosť. Ruku som mu položila na chrbát a pomaly ho hladkala od šije až po bedrá. Naozaj som ho chcela uspokojiť. Čoraz hlasnejšie vzdychy som chápala ako znak spokojnosti. Úprimne, toto stretnutie nebolo o nič horšie než väčšina mojich dávnych horizontálnych gymnastických zážitkov. Okrem toho nudný sex vytvára priestor na prehliadku interiéru. Izby

v Hoteli des Charmes za to nepochybne stáli. Okrem obrovského zrkadla na strope, čo predstavovalo jediný ústupok vychádzajúci v ústrety požiadavkám našich čias, bol zvyšok zariadenia vernou replikou salónu zo zámku Malmaison, v ktorom bývala Napoleo-
nova manželka Joséphine de Beauharnais. Kruhový priestor ako celok pripomínal najluxusnejšie vidiecke altánky na tenkých zlatých stĺpkoch, medzi ktorými boli natiahnuté veľké červené tapi-
série dodávajúce okoliu starobylý a elegantný vzhľad. Orol s roz-
tiahnutými krídlami – akoby v letku – hľadel na masívnu posteľ s nebesami. Na jej štíte sa vynímal párik zlatých labutí a na doske pri nohách boli dva rohy hojnosti. Zvyšný nábytok vrátane kresiel a leňošky na druhej strane izby korešpondoval s dominujúcou témou zlata a červene, ako aj s kvetovými motívmi na posteľnej prikrývke a voľánoch.

Izba mala neskutočnú atmosféru. Nebolo ťažké predstaviť si v nej samu seba v devätnástom storočí. Poskytol Napoleon svojej Joséphine tú istú monotónnu presnosť, alebo mal viac fantázie? To som bola celá ja – aj s mojimi estetickými a sexuálno-historickými úvahami. Presne vtedy ma môj „pán na mieru“ obdaril posledným vniknutím a záverečným vzdychom. Nevydržal ani tri či štyri mi-
núty. Možnože ho vyrušovala majestátnosť miesta, alebo ho jedno-
ducho nadúvalo z jedla a vyslabol z alkoholu.

Len čo zo mňa vyklízol, klesol na posteľ, ale bokom sa ma ešte stále dotýkal. Bol mi vďačný za orgazmus, a tak ma počastoval ba-
nálnou lichôtkou:

„Si naozaj pekná, vieš to?“

„Ďakujem.“

Čo odpovedať iné, keď ste presvedčený o opaku? Žena, ktorú som videla v zrkadle nad sebou, sa mi totiž vôbec nepáčila. A čo som robila, mi nepristalo. Vedela som, že tento druh aktivity veci neprospieval. Bola som príliš guľatá, príliš taká, príliš onaká. No čo som už len mohla povedať? Bola som to skrátka ja. Mladé, nie práve najlepšie upravené dievča. Nijaká *femme fatale*. Slovom, mala som beznádejne veľa nedostatkov.

„Nemám rád chudé dievčatá,“ zdôveril sa mi. „Vždy sa bojím, že ich zlomím... a popichám sa na ich kostiach.“

To bol spôsob, akým mi oznamoval, že sa mu moje krivky páčia. Aspoň jeden z nás bol spokojný s tým, čo som ponúkala. Množstvo oblín, žiadne ostré uhly. Zdalo sa, že bol spokojný.

Vzala som malý zväzok bankoviek, ktoré nechal na mahagónovom nočnom stolíku, a rýchlo som skontrolovala sumu. Zmizol v kúpeľni a ja som využila jeho neprítomnosť. Izbu som opustila ako duchovia, ktorí ju obývali. Čo som mohla povedať, aby to nevyznelo ako klamstvo či falošný sľub: *Bolo to vskutku úžasné? Ešte raz vďaka? Uvidíme sa čoskoro, dúfam?*

Obula som sa v hale. Hrubý koberec ma pod nohami príjemne poštekľil. Vybrala som sa rovno k recepcii. Pán Jacques mi spoza vylešteného pultu naznačil, aby som podišla k nemu na kúsok reči.

„Prebehlo všetko hladko, slečna?“

„Ach áno,“ ticho som odvetila. „Veľmi hladko.“

Recepčný v Hoteli des Charmes v livreji komorníka z osemnásteho storočia pretkáwanej zlatou a striebornou čipkou na mňa urobil dobrý dojem. No okrem úboru ma fascinoval i jeho výzor:

starý pán nemal na hlave jediného vláska, jediného chlípka – žiadne fúzy, žiadna brada, žiadne obočie, ani len mihalnice, čo by ohrančili jeho veľké, trochu vypúlené modré oči. Nik nemal hladšiu tvár než tento muž. A vari ani bledšiu.

Napodiv, keď mama chodila na chemoterapiu, prešedivené vlasy jej ostali. Posledných šesť mesiacov liečby sa podpísalo pod jej svavly a ich silu, no nezanechalo stopy na jej hlave. Tá ostala pokrytá. Maude Lorandová bola bojovníčka. Ako vždy, lipla na živote, s chorobou zápasila dôstojne a odvážne. Dokonca sa vôbec nestážovala. Pľúca mala celkom zničené, no napriek tomu nestratila ani kúsok dôstojnosti. Bola ako bronzová socha vstávajúca z popola.

„Myslíte, že budete v najbližších dňoch potrebovať izbu? Možno už zajtra?“

„Ešte neviem. A keby aj... určite to bude posledný raz.“

Nezdalo sa, že by ho moja spontánna reakcia prekvapila. Vyzeral, akoby sa potešil. Veľavravne sa na mňa usmial. Pán Jacques chce len moje dobro. Možno vo mne vidí čosi pozitívne. Aspoň tak sa mi to pri každom stretnutí javilo. Napriek môjmu pobytu v hoteli a zjavným dôvodom naň si o mne myslí, že je vo mne voľačo pozitívne. Pár sekúnd mu stačí na to, aby mi zlepšil náladu.

Lenže v ten večer som nemala čas na jeho povzbudivé pohľady. Usmieval sa ešte aj vtedy, keď som z hotela vyšla do skorej vlahkej noci.

2.

Ten istý deň, trochu neskôr

„Tak teda papkanie... či trtkanie?“

Autorkou tejto nevydarenej slovnej hry bola Sophia, moja najlepšia priateľka. Milovala flirtovať so všetkým vulgárnym, pričom si plne uvedomovala, že jej to pridáva na drsnom šarme. Pravdupovediac, Sophia Petrilliová je moja jediná priateľka. O dva roky staršia ako ja, no s náskokom aspoň piatich rokov, pokiaľ ide o mužov a o sex. Čokoládové kučery, aké neuniknú pozornosti. Perfektné formované poprsie, čo priam nabáda k tomu, aby ste sa ho dotkli. Oči, v ktorých by sa muži najradšej utopili. Jeden z jej prvých milencov ju pomenoval Esmeralda. Keďže bola mladou tanečnicou, bola bláznivo nezávislá a muži neodolali a vždy zahoreli túžbou. V jej každodennom živote bola jednoducho Sophiou, trošku stratenou ženou bez vážnej známosti či stálej práce. No inak to bola najživšia a najnezávislejšia osôbka, akú poznám. Boli sme verné priateľky. V dobrom i v zlom. Nápadníci prichádzali a odchádzali, *Sophia* ostávala.

„Hm...“ odvetila som a pokúšala sa myknutím hlavy zahrať jej otázku do autu.

„Samozrejme, to druhé,“ povedala.

„Dáva to zmysel, vzhľadom na to, koľko je hodín. Svitlo mi.“

Počas noci, keď sme obe pracovali, sme sa zvyčajne stretávali v Café des Antiquaires na rue de la Grange Batelière, iba kúsok od aukčnej siene Drouot v deviatom mestskom obvode Paríža. Pravidlo bolo jednoduché – tá, čo skončila s klientom skôr, počká na druhú. Prvá možnosť nás len občas zdržala dlhšie ako do jedenásťtej večer. Druhá možnosť sa mohla ľahko pretiahnuť do skorých ranných hodín.

„A ty? Aké to bolo? Dobrá noc?“

„Ušla,“ povedala a zaškerila sa.

„Bohatý klient?“

„Chcela si povedať – nechutne bohatý klient? Ešte nikdy som nevidela také vyleštené Rolexky. A fakt sa snažil: apartmán madam Pompadour so všetkým, čo k tomu patrí.“

To bola ďalšia zaujímavá vecička na Hoteli des Charmes – každá hodinová izba bola venovaná niektorej z veľkých zvodkýň či kurtizán v dejinách Francúzska. Kráľove obľúbenkyne, milenky, kráľovné i obyčajné kurtizány, čo vstúpili do dejín. Prekvapujúca zbierka tanečníc, špiónok, umelkýň a dám, ktoré v spoločnosti niečo znamenali. Všetky sa vyznačovali neuveriteľnou mocou, akú mali nad mužmi, a spôsobmi, akými ich využívali počas bezuzdného života. Oficiálne sa s nimi nespájalo žiadne číslo izby a na dverách nebolo uvedené žiadne meno. Ako som si už všimla, každá izba bola zariadená v úplnom súlade s dobou, v ktorej žili naše hrdinky. Každá bola jedinečná, každá zosobňovala tú-ktorú dámu a podnecovala bujnú fantáziu.

„Nie je to najhoršie,“ povedala som s predstieraným nadšením. „Ja som zdedila Joséphininu izbu.“

„Extra trieda! Bola si tam už niekedy?“

„Nie, ešte nie.“

Sophia navštevovala Hotel des Charmes omnoho častejšie než ja. Niekedy dva či trikrát za mesiac. Z princípu nikdy viac než raz do týždňa. No i tak – podľa toho, čo sa v jej živote dialo – tieto akcie boli jej hlavným príjmom.

„A potom,“ spýtala sa, predstierajúc plachý úsmev, „aké to bolo? Dobré?“

„Sophia!“ vykrikla som. „Veď vieš... nemôžem.“

Obidve sme veľmi dobre poznali pravidlá hry – agentúra, ktorá nám dohadzovala bohatých klientov, nám prísne zakázala o nich rozprávať. Nič sa nesmelo dostať von z tých nádherne staromódnych magických izieb. Podaktorí z mužov, ktorých sme stretávali, boli významní a veľmi vplyvní. Hocijakú informáciu o tom, čo robia v súkromnom živote, najmä pokiaľ ide o ich sexuálne chůtky, by ich nepriatelia mohli zneužiť. Diskrétnosť bola alfou a omegou, tajomstvo sa prezradiť nesmelo.

Ak mám byť naozaj úprimná, vyhovovalo mi to. Pravidlá agentúry mi pomáhali krotiť Sophiinu posadnutosť. Tá bola akýmsi prirodzeným predĺžením, akoby sám jazyk bol orgánom – niečo ako klitoris –, ktorý sa dá stimulovať. Sex považovala za všeobecnú tému na rozhovor a vždy si nakoniec našla zámienku, aby o tom hocikedy začala s priateľmi. Dokonca aj s celkom cudzími ľuďmi. „Vážne,“ zvykla ma provokovať, „vieš o niečom lepšom než sex? No tak, von s tým. Nebudeme tu predsa klábosiť o burze či deckách, nie? Obe sme bez prachov. A preruš ma, ak sa mýlim, ale ani jedna z nás sa v najbližšej dobe nechystá mať

dieťa. Tridsaťjeden, to je priemerný vek prvorodičky v Paríži. Tridsaťjeden!“

Mohla o tom hovoriť donekonečna, bola to jej najobľúbenejšia téma. Vyžívala sa v otrasných detailoch, striehla na hocičo, čo by mohla vytiahnuť z ľudí navôkol.

„Lebo môj večerný klient... Mala by si vidieť, aký ho má veľký! Gigantický! Nekecám, šialene obrovský! Ešte väčší než jeho bankový účet, čo hovorí samo za seba!“

„Soph!“ začala som. Pokúšala som sa nevybuchnúť do smiechu.

„Fakt, ten chlapík by ho mohol ukazovať v cirkuse.“

„Prestaň!“

„Čože? Veď som ti nepovedala, ako sa volá! Hovorím ti len o jeho penise.“

„Aké božské,“ povedala som ironicky. „Takže teraz mi mieniš vyrozprávať dobrodružstvo s anonymným penisom.“

„Nie, ale mal ho takého obrovského, že som sa skoro zadržla, keď som mu faj...“

„Dobre, máš pravdu.“ Odstrihla som ju, aby som to už nemusela ďalej počúvať. „Orálny sex netreba veľmi predlžovať, inak si naň zvyknú a budú ho stále chcieť.“

Moja obvyklá odpoveď na Sophiine tsunami, pokiaľ ide o nepohodlné pravdy, bola takáto – stručne som sa obmedzila na obohrané klišé a známe frázičky, ktoré som si zvyčajne požičala z rubriík o sexe uverejňovaných v ženských časopisoch.

„Lenže,“ pokračovala, „neviem, či by ho niekto prekonal. Ani sa ma nedotkol, no prinútil ma dve hodiny masturbovať a on sa len prizeral... Totálne ma zničil.“

„Veď hej, lenže ak ťa pozoruje pri masturbácii, aspoň zistí, čo ťa vzrušuje. Nie je to celkom stratený čas.“

Myslím, že toto som mala z časopisu *Cosmo*, júl/august 2007. Určite.

Lenže, čo som ja, Annabelle Lorandová, v podstate vedela o sexe? Nie veľa.

Pravdou je, že pravidlá agentúry boli dobrou výhovorkou na to, aby som Sophii neprezradila priveľa podrobností. Väčšinou to uspokojilo jej zvedavosť, alebo aspoň držalo jej nehanebné tárание na uzde. Mne stačilo zverovať tajomstvá zápisníčku. Lenže tam ich v súkromí bielych stránok za mňa zachytávala ruka niekoho iného:

Viem, že to vyzerá hlúpo, no myslím si, že genitálie majú spriaznenú dušu. Jedna vagína má na celom svete len jeden jediný penis, ktorý je stavaný presne na jej veľkosť. A naopak. Takže pokiaľ si jeden z nich nenájde svoju spriaznenú dušu, nebude spokojný. Viem, že tak to funguje v mojom prípade – moja vagína ešte nenašla svoju spriaznenú dušu v podobe penisu.

(Anonymný lístok písaný rukou 2. 6. 2009, vhozený do mojej poštovej schránky bez môjho vedomia. Nemýli sa.)

Fakt, že ruka niekoho iného písala tieto listy, ma zároveň vzrušoval i znechucoval. Nevedela som tie dva pocity od seba oddeliť. Nakoniec ma to poriadne vyprovokovalo. Koniec koncov, aj ja som hrala tú hru. Zápisník, do ktorého som si zbožne ukladala otvo-

rene nepriznané predstavy o tom, kto mi nedá pokoj. Denne som dostávala takýchto správ niekoľko. Raz či dvakrát som zopár hodín pozorovala poštovú schránku, no nikdy som nikoho neprichytila.

Zo začiatku sa mi podarilo pred Sophiou zápisník utajiť. Pre takéto veci mala šiesty zmysel. Teda, darilo sa mi to dovtedy, kým som si v kaviarni nepoložila tašku vedľa stoličky, na ktorej sedela. Automaticky sa zohla, aby mi ju pomohla zodvihnúť.

„Čo je to?!“ zvýskla.

„Nič... Daj mi to!“

„Aký zlatý zápisníček! Zoznam tvojich horúcich nočných li-niek?“ zakotkodákala.

„Nie... Prestaň...“

„Áno, mám pravdu... Červenáš sa!“

Bez opýtania otvorila zápisník a začala si nahlas mrmlať prvých pár riadkov...

„Nečervenám sa! Hneď mi to vráť!“

... potom citovala hlasnejšie.

„... Tiež by som chcela vedieť, ako voniam a chutím chlapíkovi, ktorý mi oblizuje ohanbie...! No teda! Slečna Lorandová! Pozrime-že!“

„Do riti, Sophia, daj mi to!“

Nakoniec sa vzdala, no bolo už neskoro.

„Takže, ako to vlastne je? Píšeš *Intímny život Annabelle L.*?“

„Ja som to nepísala. Nejaký chlapík mi v poštovej schránke necháva správy každý deň. Neviem, kto to je, ani čo odo mňa chce.“

„Fakt? A ty si ich len tak vkladáš do zápisníka?“

„Ver mi, je to tak.“

Cítila som sa ako v pasci, a tak som jej rozpovedala o zvláštnych okolnostiach, za ktorých sa mi zápisník dostal do rúk. A potom o tom, ako som každý deň dostávala denníkové zápisky, ktoré mohli byť o mne, no písal ich niekto iný – nejaký chlapík či dokonca nejaké dievča.

Viac ju to pobavilo, než šokovalo. Napadlo mi, či za týmto otráveným darčekom nemôže byť Rebecca, majiteľka agentúry. Ale ak to tak bolo, potom som nechápala, prečo som iba ja dostávala takého správy? Iba ja zo všetkých dievčat v Belles de Nuit? Pretože dobre viem, že Sophia by nečakala ani sekundu, aby sa mohla niečím takýmto pochvastať.

„To je šialené – zo všetkých dievčat v Paríži si ten idiot, čo si toto celé vymyslel, vybral práve *teba!*“

„Prečo to vravíš?“

„Nuž, Elle... Povedzme, že je to viac moja než tvoja vec. Mne by sa fakt strašne páčilo, keby mi nejaký chlapík také niečo podaroval. Ja by som veru nečakala, kým mi to všetko takto popíše.“

Podala som jej strieborný zápisník, akoby som sa chcela zbaviť záťaže.

„Ak ti len toto chýba ku šťastiu... potom teda tu máš, na!“

„To zas nie! Je tvoj,“ povedala a zväžnela.

„No dobre... Mohol to strčiť do tašky hocikakému dievčaťu v metre.“

„Nie,“ opravila ma. „V podstate, keď o tom premýšľam, nemyslím, že ti to dal náhodou. Vedel, že to potrebuješ. Práve ty. Že to potrebuješ viac než hociktorá iná baba.“

Aby si sa odblokovala, chcela nepochybné dodať. Na protest som zošpúlila pery.

Od tejto neblahej príhody, a najmä odvtedy, ako som stretla Davida, bolo čoraz ťažšie a ťažšie udržať Sophiiinu zvedavosť na uzde. Môj priateľ, s ktorým som chodila tri mesiace, nebol mojím klientom. Nikdy. Takže pravidlá pre klientov tu neplatili.

„A nikdy si mi o Davidovi nič nepovedala...“

„Čo?“

„Nuž, akého ho má? Normálneho? Obrovského? Malého, no vie, ako ho správne používať?“

„Naozaj si myslíš, že ti na niečo podobné odpoviem?“

Za pokus to stojí, vyčítala som z jej úsmevného pohľadu.

„Nestretneš sa s ním? Myslím... teraz?“ zmenila tón rozhovoru na menej chúlостivý.

„Dobre teda. A vieš, že nie. Chodí totiž domov neskoro. Uvidím ho zajtra ráno. Ak ho uvidím...“

Davidova osobnosť a jeho výnimočné postavenie vyvolali v Sophii protichodné impulzy: hlupaňa a nymfa, naivka a potvora. Fakt, že som chytila taký úlovok, ju zmiatol. V mene nášho priateľstva a všetkých spoločných rokov citového živorenia si totiž myslela, že jej to dlhujem a prezradím jej, čo je na Davidovi exotické a fascinujúce.

„Nemyslíš, že je trochu čudné stretnúť sa s ním hneď po klientovi?“
„Práve som ti povedala, že ho asi uvidím až zajtra v noci.“

„Aj tak...“ trvala na svojom. „Nebojíš sa, že na to príde?“

„A čo ty? Nezdá sa ti zvláštne, že nikdy nespíš aspoň dvakrát s tým istým chlapíkom?“ odvetila som. Oko za oko, zub za zub.

Zjavne sa jej to dotklo. Zamračila sa.

Sophia dostala sexepíl ako dar od Boha. Lenže tento dar v spojení s jej predátorským apetítom, pokiaľ išlo o sex, jej bránil v tom,

aby strávila viac než jednu noc s tým istým mužom. Ak svojho momentálneho vyvoleného práve nepodvádzala s ďalším milencom, rozdúchavala pahrebu s nejakým starým dobrým známym. Z času na čas jej to však nevyšlo a musela za to zaplatiť. Vždy, keď ju prichytili, alebo keď sa jej niekto zunoval, vrátila sa k sexuálnym hračkám. Časom sa jej zbierka poriadne rozrástla.

„Prepáč...“ ospravedlnila som sa.

„Zabudni na to. No nemýliš sa... Ideme na vzduch?“

Milovali sme prechádzky po Paríži, keď sa zotmelo. Svetlá taxíkov vymetajúce ľudoprázdne ulice. Okrem potuliek sme nemali do čoho pichnúť.

Jednou z našich najväčších radostí bolo obzeranie výkladov starožitníctiev a klenotníctiev roztrúsených v uličkách štvrte Drouot. Nemohli sme si dovoliť kupovať drahé veci – ani tie najskromnejšie. To však neznamenal, že sme nemohli snívať. Predstavovali sme si deň, keď z ničoho nič zbohatneme, keď sa na nás z oblohy spustí meteor materiálneho šťastia.

„Dočerta, pozri na tie hodinky!“ zvolala som s tvárou prakticky nalepenou na skle výkladu a prstom namiereným na hodinky vpredu.

„Pánske natahovacie hodinky?“

V obchodíku menom Antiquités Nativelle bola pri každej vecičke vysvetlivka, ako to býva v niektorých kníhkupectvách, keď chcú odporúčať isté tituly.

„Jasné, pozri... Sú stopercentne mechanické, vyrobené v roku 1969!“

„Takže, čo? Hľadáš erotické hodinky?“ zažartovala.

„69 *année érotique*“, zašvitorila by nad božskými inštrumentálnymi skladbami Sergeja Gainsbourga Jane Birkinová.

„David sa narodil v podstate v šesťdesiatom deviatom. Presne 5. januára 1970.“

„Bol to rok jeho počatia,“ nepríjemne sa zasmiala. „No nehovor mi, že mu ideš kúpiť takýto extravagantný darček!“

„Niežeby som nechcela. Sú krásne, však?“

Hodinky boli tmavé a jemné. Žmurkali na mňa zo svojho veľúrovňového puzdra, v pološere žiaril ich nebesky modrý ciferník. Nemohla som si nevšimnúť jemnú krivku ochranného sklíčka, ktoré svedčilo o ich veku a autentickeosti.

„V porovnaní s tým, čo mal môj klient, sú iba detskou hračkou...“ Sophia sa tvárila, že ju neohúrili. „No určite by som nad nimi neohrnula nos, ak by mi ich niekto podaroval.“

„Hehe! Videla si tú cenu?“

„Áno, tritisícvesto eur. Drahá moja, to budeš musieť robiť nadsady, ak chceš rozmaznávať svojho bohatučkého miláčika!“

Tá vecička stojí sama osebe viac než všetky moje výdavky na život za dva mesiace. Nemusím ani rátať...

„Nikdy na to nebudem mať,“ vzdychla som. „S tým, čo mama platí lekárom.“

Mamino úbohé zdravotné poistenie ani zďaleka nepokrývalo všetky výdavky na liečbu. Robila som, čo som mohla, aby som pokryla rozdiel. Chcela som, aby mala aspoň aké-také pohodlie, či už doma, alebo počas jej častých pobytov v nemocnici. Jeden týždeň chemoterapie, jeden týždeň zlepšenia stavu, jeden týždeň niečo-

ho, čo pripomínalo normálne fungovanie. A potom ďalších sedem dní intenzívnej liečby. Hrôzostrašný program. Keď som bola malá, obetovala pre mňa tak veľa, že sa mi teraz videlo správne dať jej časť môjho zárobku, aj keď to nebolo veľa.

Zaujala ma ďalšia vecička umiestnená za hodinkami. Strieborná ihlica do vlasov ‚patriaca herečke mademoiselle Marsovej‘, ako uvádzal sprievodný štítok. Trblietavý kúsok z prvej polovice devätnásteho storočia za smiešnu sumu tisícsedemsto eur. Ďalšia úžasná vecička, ktorú som si nemohla dovoliť.

Sophia ma bez varovania chytila za rameno a odtiahla od neodolateľného výkladu.

„No pod', moja pekná! Tvojho šarmantného princa iste nezabije, ak mu zakaždým, keď ho uzrieš, nepodaruješ hlúposť, čo sa vyrovná trojmesačnej minimálnej mzde!“

„Ja viem...“

„A ak smiem podotknúť, vzhľadom na jeho príjmy by ti mal on kupovať pekné darčeky.“

„Veď o to práve ide,“ povedala som. „Je to *jeho* príjem, nie môj...“

Moja priateľka sa nemýlila. Pokiaľ išlo o randenie či výmenu darčiekov, s Davidom som nemohla súperiť. Koľkonásobne viac zarobil v porovnaní s minimálnou mesačnou mzdou? Bol jeho príjem v kategórii príjmov francúzskych výkonných riaditeľov, čo chceli kedysi mnohí z politikov zmraziť? Konkrétne pätnásť až dvadsaťkrát viac než priemerný príjem? Do istej miery som to ani nechcela vedieť. Pochádzala som z jednoduchých pomerov. Vychovať ma nestálo veľa a pokiaľ ide o peniaze, mala som jasne vyhranené názory na to, čo je správne a čo nie. Za normálnych

okolností by som takéto hodinky nikdy nekúpila. No aj tak som nemohla odolať snívaniu.

„A zaslúži si to tvoj pán vôbec?“ spýtala sa Sophia už menej dôležite. Viem, že by si mu zniesla aj modré z neba, ale kam by si ho zaradila na zozname ‚najlepších‘? Najlepších päť milencov? Najlepších troch milencov?“

Opäť sa dostala k svojej obľúbenej téme. Bola ako môj zápisník – vždy pohotová poinformovať ma o mojich najskrytejších tajomstvách. Čoskoro to začne volať mojich ‚desatoro za deň‘, pod čím bude rozumieť počet erotických úletov mysle, ktoré mi, očividne, denne chodia po rozume.

„David je iný...“

„Akože iný? Iný ako ostatní? Núti ťa do niečoho divného?!“

„Milujem ho.“

Snažila som sa to povedať bez náznaku výčitky. Nechcela som, aby som sa jej zdala ešte naivnejšia alebo citlivejšia, než za akú som sa v skutočnosti považovala. Ale vzhľadom na to, ako zvrátila tvár, mi bolo jasné, že sa jej to hnusilo. Vyzerala, akoby prehltila zle vyšľahanú šľahačku.

„No tak, prepáč, zabudla som... Ty ho miiiiiiiluješ! Takže nezáleží na tom, ako sa s tebou miluje. Keď na to príde, mohol by byť obyčajnou doskou. Aká som ja ale sprostá.“

„Tak už dosť... Dobre vieš, že som to tak nemyslela.“

„Vzrušil ťa ten milionár aspoň raz?“

Teraz vytiahla svojho žolíka. Nechcela som odpovedať. Ale nešlo len o to. Nechcela som si klásť takú otázku. Asi preto, lebo odpoveď som už poznala.

Pokrčila som len plecami a tajuplne sa pousmiala. Lenže Sophia sa nedá oklamať. Poznala ma príliš dobre.

Rýchlo som zmenila tému, ukazujúc na nejaké plagáty kaba-retných predstavení.

„Takže, pokiaľ ide o tancovanie... Máš pred sebou nejaké vystúpenia?“

„Pche, nazýva sa to ‚ekonomická kríza‘. Prisahám ti, je to, akoby som sa rozprávala s bankármi a nie s choreografmi či producentmi.“

„A čo tvoja tanečná skupina v Neuilly?“

„Zabalili to. Všetci dnes smrdia grošom, ešte aj bohatí ľudia pri-chádzajú o biznis.“

„Vieš sa teda ako-tak pretĺcť?“

„No, zvládam to...“ uistila ma, no neznelo to presvedčivo.

Vedela som presne, čo pre ňu znamená nedostatok práce.

„Chceš povedať, že si berieš viac klientov?“

„Uhm,“ zamrmlala a očami zablúdila k farebným neónovým svetlám.

„Kofko?“

„Asi tak... dvoch za týždeň.“

Presahovalo to jej absolútny limit. Dokáže sa s tým vyrovať? Ako sa z toho dostane? Mala to byť len bokovka, no teraz sa to zmenilo skoro na pravidelnú prácu.

Zvraštila som obočie. Bála som sa. Sophia z agentúry len tak neodíde. Ľudia zvyčajne súhlasia s vecami, ktoré by za normálnych okolností nerobili. S tým, že to bude len dočasné.

Vyzeralo to, že táto práca potrvá dlhšie. Stala sa teraz súčasťou jej života.

3.

Paríž december 2008, pred ôsmimi mesiacmi

Teraz nejde o to, že som – ako zvyčajne – diskrétna. Naozaj si nepamätám presné okolnosti, za akých Sophia prvýkrát spomenula Belles de Nuit. Myslím ešte predtým, ako tam začala pracovať. Nebola si vtedy o celej veci istá. Premýšľala o tom, aké služby táto agentúra sľubovala klientom. Trápila sa nad tým, čo sa šepotalo, a tiež svojimi vlastnými predstavami. Pamätala si scény z kníh a filmov: *Belle de jour* od Luisa Buñuela, *Zločiny posadnutosti* od Kena Russella a neskôr ten nesmierne pochmúrny príbeh *Mes chères études*, ktorý vznikol na základe skutočnej udalosti.

Po prvé, ako sa dozvedela o agentúre? Navrhol jej to niekto? Ak áno, kto to bol?

To bola záhada.

„Belles de nuit, *Belle de jour*... Vieme, že nie sú práve dokonalí,“ pokritizovala Sophia. „Lenže nám predsa nejde o dokonalosť.“

Stáli sme pred peknou pompéznu budovou v Maraise na ulici, ktorá oddeľovala štvrť homosexuálov od ostatných častí Paríža. Tabuľa nad intercomom neprehrádzala, o aký biznis ide. Belles de

Nuit mohli namiesto krások noci pokojne predávať vankúše. *Belles de nuit, šieste poschodie.*

„Myslím, že je to celkom pekné,“ chcela som byť pozitívna, „celkom poetické.“

„Si si istá, že to chceš?“

„Soph. Je to len prvé stretnutie. Chcem sa o nich dozvedieť viac, to je všetko.“

„No dobre, dobre... Ale nechcem, aby si mi neskôr vyčítala, že som ťa tlačila do niečoho, čo si nechcela robiť. Jasné?“

Zadávala som sa na oblohu a spomenula som si na svoj priškrtený, trochu chrapľavý hlas. Ten, ktorý som sa usilovala vymazať z povinného nahrávacieho tréningu počas štúdia žurnalistiky. O štyri či päť mesiacov by som bola dokončila školu a šla klopať na dvere najprestížnejších mediálnych inštitúcií vo Francúzsku. Bola by som ako Balzacov Rastignac – urobila by som hocičo, len aby som videla svoje meno nad nejakým článkom.

„Mám dvadsaťdva rokov. Som dospelá.“

Výťah bol veľmi úzky a hoci sme neboli veľké, museli sme sa doň vtlačiť a zadržať dych.

„No poďte, poďte!“

Štíhla blondínka niečo po päťdesiatke, ktorá nás privítala, pôsobila sofistikovane. Toto som teda od majiteľky bordelu nečakala. Natiahla k nám ruku posiatu prsteňmi a náramkami, ktoré mali zakrývať starecké škvrny.

„Dobrý deň. Rebecca Sibonyová. Som riaditeľkou Belles de Nuit,“ predstavila sa zhrubnutým hlasom silnej fajčiarky.

Ako nás viedla do stroho zariadenej kancelárie, šírila sa za ňou jemný, no napriek tomu omamný parfum.

„Annabelle je trochu... nervózna,“ povedala Sophia. Najradšej by som ju zabila. „Annabelle chce vedieť, čo *presne* očakávate od dievčat, ktoré pre vás pracujú.“

Vystrela som sa na stoličke a v obrane prehovorila detským hlasom.

„Vôbec nie! Rozumiem úplne všetkému!“

Mala som na sebe staré džínsy, ktoré som si sama zaplátala, a obnosené balerínky. U kaderničky som nebola roky a pôsobila som neisto a bez peňazí. V tom som teda Sophiiinu pomoc nepotrebovala. Skôr ako sa Rebecca Sibonyová pustila do monológu, ktorý mala očividne perfektne nacvičený, pozorne preskúmala každý centimeter môjho tela.

„Pozrite, neviem, čo ste o nás počuli, no som si istá, že väčšina z toho nie je pravda. Existuje množstvo predpojatých názorov na to, čo robíme. Klebety a ohováranie. Pravdou je, že to, čo ponúkame, je celkom jednoduché. A aby bolo jasné, je to dokonca legálne – naši klienti sú bohatí slobodní muži, ktorí sa nemôžu vo všetkej počestnosti ukázať sami na rôznych podujatiach, ktoré musia ročne absolvovať. Ak sa k nám pridáte, vašou úlohou bude obliecť si najkrajšie šaty, aké máte, a celý večer sa usmievateľ, a dávať si pritom pozor, aby vás z toho nerozbolela sánka. Okrem toho budete musieť pohotovo a inteligentne zareagovať, ak sa vás niekto spýta na najnovší film Woodyho Allena. Ako vidíte, nie je to žiadna veda.“

„Čo som ti vpravala?“ ozvala sa Sophia a rázne mávla rukou.

Toto bola moja priateľka. Tá istá, ktorá mi len nedávno rozprávala o horúcich stretnutiach organizovaných agentúrou Belles de Nuit. Akciami bez štipky sociálnej spravodlivosti. Vtedy mi tá epizóda, ktorú mi porozprávala, poskytla príčinu na odmietnutie ponuky stať sa jedným z dievčat agentúry Rebeccy Sibonyovej.

„Horúci zoznamovací telefón a rande naslepo všetko v jednom! Šialenstvo!“ povedala mi vtedy Sophia.

„Naozaj? A ako si potom...“

„Nuž, drahá moja, ako vo filmoch. Mali sme sa stretnúť presne o tretej poobede v Raphaelovi. Bolo nesmierne dôležité, aby som prišla načas. Závesy a žalúzie v miestnosti už boli zatiahnuté. Iste dal personálu inštrukcie. Potom som si mala nahá ľahnúť na posteľ a zhasnúť.“

„A potom?“

„Potom prišiel. Asi tak o desať minút.“

„Nevšimla si si, kedy to presne bolo?“

„Nie. Bol to apartmán so samostatnou halou, takže izba vyzerala hermeticky uzavretá. Všimla som si jeho tieň až vtedy, keď otvoril dvere na spálni.“

„A nebolo to tak trochu... strašidelné?“

„Nie! Práve naopak!“ zvolala. „Zo začiatku mi bolo trochu zima, čakala som celkom nahá, bez pohybu. No on sa vyzliekol a vzal ma do náručia, aby ma zohrial.“

„Hneď nato ste sa milovali?“

„Nie hneď. Nehýbali sme sa, chvíľku sme sa iba dotýkali telami. Potom ma začal hladkať.“

„A povedal niečo?“

„Vôbec nič. Mal neskutočne nežné ruky. Prisahám, nikto sa ma nikdy tak nedotýkal. Zvlhla som šialene rýchlo.“

„Nepokúsila si sa uvidieť mu tvár? Čo ak vyzeral ako hrbáč z chrámu Notre Dame?“

„Nemyslím, aspoň podľa toho, čo som cítila pod prstami. No pravdupovediac, podľa toho, ako sa ma dotýkal, mohol by byť hoci aj E.T. a ja by som nedbala.“

„Fakt?“

„Fakt. Najmenej pätnásť minút ma masíroval tam dolu. Rukami, nosom, jazykom... Bola som z toto totálne hotová. Úplne mokrá. Myslím, že som sa takto spravila aspoň dva či trikrát. A to ešte skôr, ako do mňa vnikol. Lenže to bolo iba predjedlo! Strávili sme v posteli tri hodiny.“

„Dva, trikrát,“ zopakovala som zadychčane.

„Navyše to, čo vystrekol, pekne voňalo!“

„Fakt? Ako?“

„Hm, neviem. Ako čosi sladké. Prisahám ti, vták mu voňal jahodami alebo malinami... bola by som ho jedla celý deň!“

„Soph!“

„Čo? Bolo to úžasné... ako keby som so zaviazanými očami jedla kaviár. Keď nevidíš, všetky ostatné zmysly vnímajú intenzívnejšie. Hlavne chuť a čuch.“

„Dobre, dobre, myslím, že rozumiem.“

Rebecca sa opäť rozhovorila zhrubnutým hlasom, čím prerušila moju spomienku.

„Samozrejme, Belles de Nuit si musia udržať reputáciu. Nají-

mame len dievčatá, čo sú pekné, mladé a celkovo robia dobrý dojem, hovoria perfektnou francúzštinou a sú kultivované. To predovšetkým. Nemáme čas na nemožné ženy či hlupane. Ale podľa toho, čo počujem a vidím, nemyslím, že by vznikol taký problém vo vašom prípade.“

„A to je všetko?“ odvážila som sa naliehať.

„Áno. To je všetko, k čomu sa s nami zmluvne zaväzujete a čo budeme účtovať našim klientom.“

„Dobre teda!“ zvolala som lakonicky.

„Vyzeráte sklamaná. Čo ste očakávali?“

Tón jej hlasu sa zrazu zmenil na arogantný. Pôsobila povýšene. Ako Uma Thurmanová v reklame na Schweppes. Rebecca Sibonyová vedela, ako si vydobyť rešpekt.

Potom jej na tvári zahral úsmev. Sporý úsmev Mony Lisy. Nato zakrúžila rukou a ticho dodala:

„Viete, nuž... ak sa vám bude pán páčiť, potom to bude iná pesnička. *Vaša* pesnička. Pokiaľ ide o súhlas, ste rovnako dospelá ako on. No a prečo by som ja stála v ceste vašim či jeho túžbam?“

„Moja reč,“ Sophia odhodlane súhlasila.

Pokúšala som sa vymazať z mysle obraz mojej priateľky, ako leží nahá v tmavej hotelovej izbe a čaká na neznámeho, ktorý chutí ako ovocie, na toho zručného maséra vagíny.

„Teda určite sa nebudem obmedzovať a najímať perimenopauzálné ženy ako som ja len preto, aby som sa vyhla niečomu takému!“

Aby to zjemnila, zdôraznila vetu povzdychom a potom si nahlas odfúkla. Takmer to zaznelo ako zakašlanie.

Bolo jasné, čo tým sledovala: mohli sme si vziať klientov do Hotela des Charmes – alebo do hociktorého iného hotela – po tom, čo sme im poskytli službu, ktorú im predala. No ona o tom nechcela vedieť, a ešte menej sa tým zaoberať. Bola to naša vec. Čas, cena, dane. A, samozrejme, my budeme niesť všetky riziká s tým spojené. Varovala nás:

„Nedávam vám žiadne záruky v súvislosti s tým, čo sa môže udiat v hotelových izbách. Vo chvíli, keď sa rozhodnete prekročiť prah niektorej z nich, vám už nedokážem pomôcť.“

„A čo ak bude niekto násilný?“

„Nedramatizuj!“ prerušila ma priateľka. „Veď ide o politikov, právnikov veľkých firiem a výkonných riaditeľov... To nie sú ľudia, čo by riskovali, že ti ublížia. Ani zo žartu.“

Fakt povedala „zo žartu“?

„O to tu nejde,“ prerušila nás Rebecca. „Dovoľte mi zopakovať – v sekunde, keď prekročíte hranice spálne s klientom, ste sama. Nech sa stane čokoľvek. Za žiadnych okolností vám nikdy neprídem na pomoc. Chápete? Nikdy.“

„Áno,“ pritakala som.

„A ak niekedy urobíte chybu a zavoláte ma na pomoc, alebo spomeniete agentúru tretej osobe či inštitúcii ako napríklad polícii, kategoricky popriem, že som vás kedy stretla. A okamžite vás dám na čiernu listinu.“

Železná maska, ktorú si nasadila, zrazu spadla.

„Výborne! Gratulujem! Vitajte v Belles de Nuit!“

Nasledujúcich pätnásť minút sme strávili papierovačkami. Oficiálne som sa stala súčasťou agentúry. Dostala som tiež základné

rady, ktoré mi už predtým naservírovala Sophia: nikdy s nikým nehovoriť o akcii, dokonca ani s nikým blízkym, ani s rodičmi či inými dievčatami z agentúry; nikdy neprezradiť žiadnu informáciu či tajomstvo, ktoré sa dozviem o klientovi počas akcie; nikdy nespomenúť, o koho ide; nikdy sa nepokúsiť o stretnutie s klientom mimo akcií zorganizovaných agentúrou.

„Sophia mi povedala, že ste boli novinárkou,“ vysoká blondínka sa zaujímala mierne podozrievavým tónom.

„Áno... nuž, vlastne ešte nie. Ešte len končím vysokú.“

„Super. Takže sa nedočítam o našom stretnutí alebo vašej akcii v novinách... je tak?“

Jej otázka vyznela ako hrozba.

„Nie, určite. Nedočítate. Potrebujem peniaze. Nemusíte sa obávať.“

„Výborne!“ zvolala a zdvihla obe ruky. „Teda pozajtra predobedom. Ste voľná?“

Zasekla som sa. Bolo možné, že mi už našla klienta? Na základe toho, čo jej o mne Sophia povedala? Skoro som počula, ako sa moja priateľka vystatuje mojou „aristokratickou precítlivosťou“, mojím „neodolateľným sexepíлом“. Žeby Rebecca už dopredu predala moje služby niektorému zo svojich stálych zákazníkov?

Zvraštila som obočie, podráždená nechutným spôsobom, ako sa to tu v Belles de Nuit začína. Rebecca ihneď zmenila správanie. Vstala a položila mi na plece dlhú ruku posiatu šperkami. Materské gesto. Prstami pohladila môj lacný vlnený sveter.

„Toto napravíme. Pomôžem vám. Ideme nakupovať. Miiilujem nákupy!“ povedala.

„Nakupovať?“ zakoktala som.

Natešená Sophia dupla zo stoličky ako voľajaká stredoškolačka.

„Áno, uvidíš. Jeden či dva jednoduché nákupy a budeš nádherná!“ zvolala.

Nádherná.

To prídavné meno mi pripadalo ako časť oblečenia o tri čísla väčšieho. Budem si však na to musieť zvyknúť. Čo najrýchlejšie.

4.

Cesta z Paríža na predmestie bola neskutočne nezáživná, predstavovala zostúpenie o priečku nižšie. Keďže som pochádzala z mestečka Nanterre, pár kilometrov západne od Paríža, cítila som, že hlavné mesto má niečo do seba a neprestáva ma fascinovať. Večer, keď som nastúpila do prímestského vlaku RER smerujúceho na západ so zastávkami na staniách Halles, Opéra či place d'Étoile – som sa cítila ako vo vozni s odsúdencami. Rozdiel medzi obidvomi svetmi som prežívala skoro každý deň. Kým si nebudem môcť dovoliť vlastný byt, moja tortúra potrvá. A keď k tomu dôjde, vedela som, že by som mala radšej biedny byt veľkosti škatule od topánok v srdci Paríža než kompletne zariadený apartmán s jednou či dvoma spálňami na predmestí. Chcela som byť v centre veľkého mesta, v centre diania. V centre sveta.

V ten večer, keď som nasadla do vlaku, ma vo vrecku páčila zmluva s agentúrou. Vnútrajšok kupé bol čerstvo počarbaný grafitmi, neunikli tomu ani lavičky či skladacie sedadlá. Hneď ako som sa usadila, pocítila som na sebe niekoľko pohľadov. Samozrejme mužských. Stále ma to dráždilo, aj keď som si za tie roky už na to mohla zvyknúť. „Nechápem, prečo ťa to otravuje,“ hovorievala mi Sophia. „Len počkaj, až budeš mať päťdesiat a prsia ti ovisnú po kolená. Potom ti budú pohľady z metra chýbať.“

Teraz ma však každý pohľad rozčertil. Nevedela som, ako na záujem mužov reagovať. So skrytou túžbou mužov som zaobchádzala ako tučniak so zmrazenou sardinkou. Nik ma nenaučil pravidlá hry. Vyriešila som to tak, že som zostala stáť na kraji ihriska a spoliehala sa na rôzne triky. Ignorovať ich a pozorovať krajinu – no vlak uháňal na povrchu len od stanice Nanterre Université a na nasledujúcej som už vystupovala, takže som tie pohľady nedokázala ignorovať a rozpakov som sa nezbavila.

Oči mi náhodou padli na prednú stránku *Le Monde*, ktorý môj sused, tridsiatnik v obleku a s koženým kufříkom v lone, držal v ruke. Zaujal ma jeden nadpis.

„David... David Barlet,“ zamrmlala som a siahla po novinách.

Muž po mojej lavici využil príležitosť.

„Ehm, nie... Volám sa Bertrand Passadier. A vy?“

Podával mi mäkkú ruku, no ja som ju neprijala. Schmatla som jeho noviny. Nevenovala som mu žiadnu pozornosť a začítala som sa do prvých riadkov článku o majiteľovi súkromnej vysielacej spoločnosti, ktorá niesla jeho meno. Barlet Group. Čo bolo pozoruhodné, spoločnosť vlastnila najsledovanejšiu stanicu vo Francúzsku vysielajúcu dvadsaťštyri hodín. BTV.

Muž vedľa mňa sa pomrivil. Zúfalo hľadal niečo nové, čím by ma zaujal.

„Zaujímate sa o televíziu?“

„Uhm...“ zamrmlala som bez záujmu. Ani som sa naňho nepozrela.

„Ak by ste chceli, mohol by som vám dať dobré tipy, kde zohnať prácu. Barlet je okej. Stabilná firma. No čoskoro by ste mali na čosi viac.“

Nepočúvala som ho. Keď som preletela článok o stratégii BTV, pokiaľ ide o získavanie divákov, dumala som o portréte Davida Barleta. Už som ho videla v televízii a na mediálnych stránkach časopisov o ekonomike, no toto bolo po prvýkrát, čo som si všimla jeho zimomriavky vyvolávajúcu podobnosť s Gérardom Philipom. Nedalo sa to prehliadnúť. A vtedy som začula príjemný, mäkký a známy hlas, ako mi rozpráva *Malého princa* alebo rozprávku *Peter a vlk* z maminho starého magnetofónu, keď som bola malá.

Tam sa však podoba končila. Večne mladý idol vyjadroval ľudskú zraniteľnosť, no David Barlet predstavoval silu, rozhodnosť, nenásytnú bojovnosť a absolútnu istotu, že dosiahne svoj cieľ. Mal ostré črty a postavou sa mohol zaradiť medzi hráčov na ragbyovom ihrisku. Navyše pôsobil, že mu oči vyskočia zo stránky a vyzvú vás na súboj.

„... najmenej tri či štyri percentá ročne, čo je nič...“ dotieravec pokračoval vo svojom monológu.

BTV. Tam sa budem uchádzať o prácu, keď doštudujem. Zdalo sa mi, akoby ma z fotografie v novinách Barlet nahováral. Snívala som. Až uši píliace škripanie bŕzd ma prenieslo späť do reality, k modro-bielej tabuli na nástupišti, ktorá hlásila moju zastávku. Nanterre – mesto.

Moja stanica.

Hneď som vyskočila zo sedadla, potkýnajúc sa pritom o nohy Bertranda Passadiera. Vo chvíli, keď sa za mnou privreli dvere, som zoskočila na nástupište. Môj nápadník z vlaku zosmutnel. Kútiky úst mu ovisli, čelom sa oprel o vlhké okno. Zamávala som mu novinami, ktoré som si v náhlivosti uchmatla a adresovala mu osprave-

dlňujúci úsmev. Necítila som sa kvôli tej krádeži previnilo. Z fotografie na titulnej strane mi uprený pohľad Davida Barleta pogratoval k tomuto malému vífazstvu.

Dom mojej mamy Maude je vzdialený sotva míľu od stanice. Je to priemerný tehlový domček. Ak nerátate dvorček z ulice, nie je tam ani len záhradka. Je vyšší než širší a má tri tesné podlažia. Odkedy si pamätám, žili sme tam s mamou, len my dve. Nikto neprišiel zmeniť našu šťastnú každodennosť.

Odkedy mama ochorela, snažila som sa byť jej nablízku. Pomáhala som jej, ako mi to prednášky a práca dovoľovali. Jednoduché práce ako upratovanie, chodenie po úradoch, varenie, osobná hygiena a tak ďalej odrazu nezvládala.

„Ako sa máš, moja Elle? Aká bola hodina?“

Hoci jej ešte nevypadali vlasy, pokožka jej zosivela. Vosková maska jej zvýraznila vrásky a zmrazila mimiku tváre. Bola to stále ona, no občas som mala problém spoznať v nej moju mamu, tú krásnu ženu, ktorá spravila z môjho detstva, kde chýbal otec, teplú kuklu.

Poniekoré dni sa ani len neprezliekla z damaskového županu. Nepodstatný detail. No presne to mi vháňalo do očí slzy. Nikdy nie pred ňou, vyplakala som sa až neskôr, vo svojej izbe.

„Nie... To mi len Sophia chcela povedať o práci, ktorú pre mňa má asi jedna jej kamoška.“

„Niečo zaujímavé?“

„Áno... Nie... Ani neviem.“

Neprestajne mi ďakovala a každému vavela, aká je hrdá na to, že porodila takú dobrú dcéru. Deti sú dnes také nevďačné. Ja som

však nikdy nezabudla na všetky rána, keď vstávala a odchádzala do práce skôr, než mi zazvonil budík. Na všetky tie Vianoce, keď sme nemali peniaze, no aj tak sa jej podarilo, aby som sa cítila ako princezná. I na to, že mi umožnila študovať na prestížnej univerzite, pre ktorú obetovala všetko, a to vo veku, keď si ostatní ľudia už z vecí ťažkú hlavu nerobia. Preto som sa s ňou delila o všetky zárobky, podporovala som ju a niekedy sa mi dokonca podarilo trošku ju rozmaznávať.

„Pozri, to je pre teba.“

Podala som jej bielu škatuľku so sladkosťami previazanú tyrkysovou mašľou.

„Čo je to?“ spýtala sa. Oči sa jej ligotali ako cukríky.

„Výber mandľových pusiniek: jahodové, malinové, čerešňové...“

To, že boli z Paríža, ich robilo ešte vzácnejšími. No priznávam, že som občas podvádza. Niekedy som kúpila dobrôtky cestou domov v obyčajnej cukrárni a vložila ich do viac nóbl škatuľky, ktorú som si priniesla v to isté ráno. Výrobca nebol podstatný. Najdôležitejší bol rituál, ktorý nás spájal.

Ktosi zazvonil. Narušilo nám to chvíľku pohody. Stará mačka Félicité, ktorá už von nechodievala, sa mi obtrela o nohy a lenivo zamňaukala.

„Och, Bože, no áno... Zabudla som ti povedať. Volal Fred, že príde po teba. Iste je to on,“ povedala mama.

Potlačila som nechúť a šla otvoriť. Fred čakal na druhej strane s prilbou na hlave, nastoknutý na motorku s objemom tisíc kubických centimetrov – čiernu a ešte teplú. Fred, moja trojročná známosť. Jediný chalan, ktorého som predstavila mame. Fred Morino,

nezamestnaný zvukár, miloval bojové umenia a silné motorky. Vy-
húknutý, blondavý, svalnatý, oblečený v koženej kombinéze. Naj-
viac som si na ňom cenila to, že so mnou vydržal počas školských
rokov. Fred. Milenec, akých môžete v okolí nájsť, koľko chcete:
opálený, odolný, ktorý rebeluje proti celému svetu.

„Ahoj, kráska! Ešte nie si oblečená?“

„Oblečená? Načo?“

„Hm... ideme do kina! Začína o dvadsať minút. Na La Défense.
Mama ti nepovedala?“

„Nie.“

„Okej. Nuž, teda chceš ísť? Budeme si musieť švihnúť.“

„Fred. Dnes večer sa mi nechce. Zostanem radšej s mamou.“

Nemusela som sa ani otočiť, aj tak som cítila, ako nás mama sle-
duje. Vedela som, že sa pozerá cez vitrážky vchodových dverí.

„Vrátilo sa jej to?“ spýtal sa zúčastnene.

„Nie. Ide o mňa. Necítim sa na to.“

Môj motorkár chvíľu uvažoval. Stále sedel obkročmo na stroji.
Potom sa zadíval na dom.

„Pred šiestimi mesiacmi by si ma takto neodbila, však?“

Nebola v tom trpkosť. Chcel len – potreboval len – vedieť.

„Pred šiestimi mesiacmi mi mama nezomierala, Fred,“ precedila
som cez zuby s obavami, že to Maude začuje.

„Pamätáš, ako sme si plánovali spoločné bývanie?“

Nenariekal, len sumarizoval, čo sa mu nepáčilo. A ja som ne-
mohla poprieť, že ako bežal čas – teda, ak vezmeme do úvahy nový
smer, ktorým sa začal môj život uberať –, dávala som mu čoraz viac
a viac dôvodov na hádky.

Spoločný byt, to áno, pamätala som sa na to. Úžasný zariadený jednospáľňový byt v Nanterre. Boli sme pozrieť viaceré. No presne to som nechcela.

„Vieš, že nemám peniaze,“ začala som. „Keď chcem mame zaplatiť liečbu v Štátoch, budem musieť...“

„Dvadsaťpäťtisíc eur, viem,“ nahnevane mi skočil do reči. „Už si mi to hovorila stokrát.“

Dvadsaťpäťtisíc eur. Toľko stálo liečenie génovou terapiou – naša posledná nádej. Robili to len na jedinej klinike na svete, v Los Angeles. Samozrejme, mohli si to dovoliť len filmové hviezdy a miliardári. Život mal na sebe cenovku. Ale moja mama nie – aspoň nie v mojich očiach. Urobila by som pre jej záchranu hocičo.

Pre začiatok aj prácu v Belles de Nuit.

„Dovoľ mi, aby som to zopakovala. Pokiaľ nedám tie peniaze dohromady, každý cent, čo zarobím, si odložím na tento účel.“

Prikývol. Zrazu sa mi videl priateľskejší.

Keď si pomyslím, ako som kedysi šialene túžila po jeho tele... Keď si pomyslím, že bol jedným z prvých mužov, s ktorými som sa intímne zblížila... Aby sa niekde hlboko vo mne rozozvučali záhadné tóny túžby... Už som necítila to počiatočné vzrušenie. Pred sebou som videla len chudého motorkára, prosíkjajúceho o náznak nežnosti. Na hranici slz a žobrania.

„Dobre, ale zato tá predsa môžem pozvať do kina, nie?“

„Nie, dnes večer... nie, prosím, nenástoj na tom.“

Natiahla som sa, aby som ho pohladila. Aj keď nie práve surovo, rázne mi odtisol ruku.

„Viem, prečo si takáto, Elle,“ povedal urazene.

„Prečo?“

Nenápadný šramot ma upozornil, že mama je tam, na predných schodoch, kúsok odo mňa.

„Nie je to Maudina rakovina. Je to tvoja posratá žurnalistika.“

„Mysli si, čo chceš...“

„Ach-ach, všetci tí buržoázni chalani. Niečo ako synátori tvojho fotra, čo čítajú *Le Monde diplomatique* a pretŕčajú sa v telke, aby nám povedali, že máme zdvihnúť zadky a nájsť si džob! Z tých tá bolí hlava!“

„Dočerta, Fred... nebolí ma hlava, som vyčerpaná!“

Sophia by bola povedala to isté. Odkedy sa naše cesty rozišli – po tom čo sme skončili školu v Nanterre –, ako obrovská priepasť sa medzi nami prehĺbili sociálne rozdiely. „Sociálne roztrieštenie,“ aby som použila výraz Jacqua Chiraca. Bola som pre nich zradkyňou, ktorá to len zhoršovala. Lebo som odmietla svoje korene. Moja ambícia ma tak posunula na stranu majetných. Nebola som bohatšia než Fred či Sophia, no svojím spôsobom som sa už pridala do nepriateľského tábora.

„Pozrimeže!?“

Mamin hlas ma priam udrel do chrbta. Potriasla zábradlím, zapotácala sa na schodoch. Bola odhodlaná zaútočiť na môjho priateľa.

„Je vari túžba uspieť hriechom?! Je? A čo chceš ty? Aby moja dcéra celý život vysedávala vzadu na tvojej motorke? To jej dopraješ?“

„Maude, ja...“

„A potom čo? Urobíš jej dve decká a potom ju necháš, lebo sa znenávidíš za to, ako si si domrvil život?“

„Mami..“

Chytila som ju za plecía a pokúsila sa odvieť ju dnu. Bolo dojemné, ako sa ma zastala. Napriek chorobe stále myslela len na jedno – ako ma ochrániť. No nechcela som, aby sa veľmi vyčerpala. Záviselo iba odo *mňa*, ako sa popasujem s Fredom Morinom. Ja sama.

Cez polootvorené dvere som začula mechanické štartovanie motora. Odišiel v pokorenom oblaku hluku bez ďalšieho dohadovania. Bol to spôsob, akým vyjadril protest.

Nasledujúci deň som mala lepšiu náladu. Nasadala som do ráneho vlaku RER do mesta, do stanice Auber. Rebecca Sibonyová dodržala sľub. Minulú noc mi poslala esemesku. Chcela ma vziať na nákupy alebo so mnou urobiť to, čo skromne nazvala „premenou“.

Keď som dorazila na boulevard Haussmann, hneď som spoznala jej vysokú, akoby vtáčiu postavu. V zobáku mala cigaretu a s mobilom na uchu pobehovala pred vchodom Printemps. Pozdravila ma žmurknutím a nekompromisne sa usmiala. Ten úsmev znamenal čosi ako – *Dnes z teba urobíme skutočnú ženu, moja drahá*.

Rebecca mi povedala, že dnes ma zasväti do tajomstiev toho, čo budem potrebovať na akcie. Zahŕňalo to tri kompletne oblečenia: jedno na denné stretnutia a oficiálne podujatia, na ktorých bude moja účasť dekoratívna a ktorým dodá uhladený charakter (nohavicový kostým značky Zadig et Voltaire v uhľovej sivej, čierna spodná bielizeň značky Aubade, ktorá bude vykúkať zo sáčka, umele perly značky Agatha); druhé na koktailové večierky a malé párty (čierne priliehavé šaty s odhaleným chrbtom značky Armani, fialová spodná bielizeň značky Lejaby a náušnice od Freda vykladané

vejárom polodrahokamov); no a ďalšie na gala príležitosti či plesy (dlhé šaty s aplikáciou perál od Jeana Paula Gaultiera, perlovosivá bielizeň značky La Perla a diadémový náramok značky Bulgari). K tomu sme dokúpili tri páry topánok, ktorých podpätky sa zvyšovali úmerne s tým, ako postupoval deň – šesť centimetrov na deň, deväť na večer, dvanásť na noc.

Než sme sa celé ovešané dostali k pokladni, pípla som v strachu, koľko to všetko bude stáť:

„Rebecca, toto je fantastické, lenže...“

Spôsob, akým zdvihla ukazovák, mi naznačil, že čakala presne na túto chvíľu.

„Netráp sa tým. Agentúra ti zaplatí dopredu.“

Takže to bude záloha, nie darček.

„Ale ja nikdy nezarobím toľko, aby som to mohla agentúre splatiť!“

„Buď pokojná. Všetko sa ti vráti.“

„Pomaly som pochopila, čo mala na mysli. Presne ako drogoví díleri a obchodníci s ľuďmi, aj Rebecca dávala svojim novým dievčatám štedré zálohy na ich budúce platy.

„Mám to chápať tak, že mi to strhnete z mojich prvých akcií?“

„Tak je.“

„Takže pokiaľ vám to nesplátim, budem pre vás pracovať zadarmo?“

Nahnevane si ma premerala, potom sa hlboko, akoby s ozvenou zasmiala:

„A to som si myslela, že pokiaľ ide o teba a o Sophiu, ty si tá pekná tvárička. A teraz môžem s radosťou skonštatovať, že ty si aj tá múdrejšia.“

Inteligentná možno som, no teraz patrím Rebecce.

Všetko, čo potrebovala spraviť, bolo dať mi nádherné šaty. Aby som si vedela predstaviť nielen tento nebezpečný darček, no najmä príslub pozlátenej budúcnosti. Život, v ktorom nebudem potrebovať Rebeccu Sibonyovú na to, aby som sa potešila takýmito vecičkami.

Fred mal pravdu. Definitívne som prešla na druhú stranu. A naspäť sa mi nechcelo.

5.

Apríl 2009

„Už môžete otvoriť oči, Elle.“

Ako sa mu to len podarilo? Za menej než dvadsať sekúnd sa obrovská jedáleň s päťdesiatimi hosťami a obsluhujúcim personálom úplne vyprázdnila. Osameli sme. Bol iba on a ja uprostred skvostného jasu a otvorených fliaš šampanského. Kúpali sme sa v mihotavom svetle sviečok, ktoré lemovali jedáleň. Nahradili elektrické lustre, ktoré tú nádhernú miestnosť osvetľovali ešte pred chvíľkou. Z vedľajšej miestnosti sme začuli krištáľovo čisté tóny čembala. Bola to zrejme jedna z Rameauových skladieb.

„Ako... Ako ste to dokázali?“

On a jeho medový hlas, ktorého čistota mi pripomenula herca, čo načítal *Cida* od Corneillea a zahral si vo *Fanfanovi Tulipánovi*. Mala som vlastnú teóriu: do istého momentu sú jednotlivci rovnakého typu vybavení viac-menej rovnakou kvalitou hlasu. No David Barlet nenapodobňoval Gérarda Philipa. V jeho hlase sa ozývali vážnejšie, hlbšie modulácie, rezonujúce ešte dlho po poslednom vyrieknutom slove. Znel prekvapujúco mlado. No ako ktorýkoľvek bas či barytón vedel vyvolať zimomriavky. Bol perfektnou kombináciou ľahkosti a hĺbkky.

Teraz už viem: mužský hlas – hlas sám osebe – ma vie naplniť šialenou túžbou. Jeho hlas je ako erotická hračka, ktorá mi každou vetou poštekľí klitoris. Hm, rozmyšľam, či je tam Zajačik...

(Anonymný lístok písaný rukou 15. 4. 2009 – Nemôžem poprieť, že v Davidovom prípade je to pravda...)

Pred minútou – keď sme sa poznali len polhodinu – ma požiadal, aby som zavrela oči. Zachytila som však, ako šepká čosi do ucha hlavnému čašníkovi a narýchlo podáva načarbaný lístok ľuďom pri susednom stole. Chvíľočku nato bol zázrak dovŕšený. David mal takúto obrovskú moc. Bol to čarodejník. Muž disponujúci niečím, čo sa mi videlo ako neobmedzená moc.

Po nákupoch s Rebeccou som mala nabitý program. Jedna či dve akcie za týždeň. Všetko bolo presne tak, ako to popísala pri pohovore. Musela som si obliecť niektoré z extravagantných šiat, čo mi kúpila; zakvačiť sa do muža, ktorý bol odo mňa dva či trikrát starší; cupotať na neskutočne vysokých podpätkoch; držať trup i krk vzpriamene sťa balerína a zúčastňovať sa na nespočetných frivolných a prehnane ostentatívnych *soirée*. No aspoň som takto mala možnosť dostať sa do niektorých z najkrajších budov v Paríži – súkromných rezidencií, ministerstiev, múzeí a ďalších exkluzívnych ustanovizní – a dozvedieť sa tajomstvá z rozhovorov, ktoré som si ako novinárka ukryla hlboko do pamäti.

Ostatní hostia sa ma zriedkakedy na niečo vypytovali. Zvyčajne mi pochválili šaty, povedali, aká som elegantná či zdvorilá. Nikto nepo-

chyboval o mojej funkcii krásneho prúvesku. Neprekázalo mi to. Poznala som svoju hodnotu. Preglgla som to a na konci každého večera som si vyzdvihla šek. To bolo všetko. Usilovala som sa nepremýšľať o tejto práci viac, než si to zaslúžila, ani ju príliš citovo nerozpitvávať.

„Čo tvoje castingy?“ spýtala sa ma pred pár hodinami Sophia.

Konečne som mala po promóciách. Klopala som na dvere každej televíznej stanice v hlavnom meste, hľadala som prácu televíznej moderátorky. V škole som sa zamerala na vysielanie. Nechcela som sa uchádzať o prácu v rádiu alebo v novinách, kým som nevyskúšala všetky možnosti v televízii. Bola by som prijala prácu pre hociktorú stanicu, pre akúkoľvek show, dokonca aj pre tú s najnižšou sledovanosťou. Nemyslím, že som bola horšou kandidátkou než ostatní, ktorí sa o tento druh práce uchádzali, lenže všade, kam som prišla, mi odpovedali rovnako: nedostatok skúseností.

„Ako mám získať skúsenosti... keď mi nik nedá možnosť ich získať! To je absurdné!“ žalovala som sa Sophii.

„Viem, je to nanič... Mám ten istý problém: chcú *aj* sviežu tváričku mladej baletky, *aj* renomé hviezdy s pätnásťročnou praxou.“

„Nedostatok skúseností – dobre viem, čo tým myslia.“

„Naozaj? Čo také?“

„Nedostatok konexií.“

Čiže, vašich konexií. Keby ste mali dostatok konexií a niekto by to mohol nazvať službičkou pre vás, to by bola celkom iná pesnička... Toto typicky francúzske zlo umožňovalo elitným vrstvám, aby sa rozmnožovali rýchlejšie než potkany. Stále tí istí ľudia. Bohatí pre bohatých. A pre ľudí ako Sophia a ja – niktošky z Nemaníc – boli všetky dvere zatvorené.

Nemala som šancu. Nie bez dobrého odporúčania.

„Vyzeráte božsky!“

Muž, čo mi takto polichotil, bol dnes večer mojím klientom. Stáli sme pred Maison des polytechniciens, budovou v srdci parížskeho siedmeho obvodu, ktorý bol veľmi šik. Bol to večer pre absolventov HEF, elitnej obchodnej akadémie. Bol posledným na mojom dlhom zozname nedávnych akcií, ktorý pozostával zo zubára v meste, s ktorým som sa zúčastnila na konferencii, diplomata, niekoľkých výkonných riaditeľov prestížnych firiem a zopár vyšších výkonných riaditeľov, ktorí chceli urobiť dojem na manažment na veľkom každoročnom zhromaždení tým, že sa predvedú s niekým ako ja.

„Ďakujem. To je od vás veľmi milé,“ odvetila som, naprávajúc si róbu číslo dva – šaty od Armaniho s nebezpečne hlbokým výstrihom.

„Myslím to vážne.“

Ak by som ho mala prirovnať k mojim ďalším klientom z posledných dvoch týždňov, François Marchadeau, známy novinár, odborník na ekonomiku, bol nepomerne lepší než priemerný klient, aspoň pokiaľ išlo o vizáž. Nebol až taký plešatý či bruchatý. Mal čosi po štyridsiatke, hnedé vlasy a dobrú postavu. V obleku sa mu rysovali svaly. Bolo jasné, že na sebe pracuje. Musela som uznať, vyzeral vzrušujúco.

„Viete, kde sme?“ spýtal sa, vedúc ma do prijímacej sály.

„Maison des polytechniciens.“

„Áno, ale mám na mysli príležitosť. Viete, čo dnes večer oslavujeme?“

„Nie celkom, nie...“

„HEF nie je taká známa ako, povedzme, Harvardská obchodná akadémia alebo HEC v Paríži, lenže väčšina najbohatších finančných magnátov na parížskej burze promovala práve tu. Stretnete tu smotánku francúzskeho obchodného sveta. A všetci, alebo takmer všetci, boli premianti ročníka na našej škole.“

Ako tak pokračoval, prezident Asociácie francúzskych podnikateľov, ktorého som často vídávala v správach, mu priateľsky zamával. V ruke už držal pohár šampanského.

„A čo vy?“ spýtala som sa.

„Z môjho ročníka som to ďaleko nedotiahol. Som asi jediný, kto nemá bankový účet na Kajmanských ostrovoch alebo horskú chatu v dedinke Gstaad.“

„Prečo teda chodíte na takéto podujatia? Máte hádam radosť z poníženia?“

Nahlas sa zasmial.

„Pretože potrebujem informácie pre môj časopis a po niekoľkých pohárikoch sa týmto ľuďom rozviaže jazyk. Okrem toho ma potrebujú. Aby som písal kladné články o ich stratégiách týkajúcich sa riešenia hospodárskej krízy. Potrebujú zabezpečiť svojich podielnikov, ako aj verejných činiteľov.“

„Takže niečo za niečo.“

„Presne tak.“

Pri popíjaní som sa dozvedela o neodvratnom prepúšťaní z práce v jednej z kľúčových automobiliek, o uvedení na trh nejakej revolučnej tabletky, a niekoľko ďalších exkluzívnych klebietok. Tvárila som sa, že je mi to ľahostajné. Úlohu krásnej naivky som hrala

bezchybne. No všetky informácie som si zapisovala do pamäti. Pre každý prípad. Moja príprava na novinárskej škole nevyšla nazmar.

Napriek tomu, čo ma počas prvej hodiny vzrušovalo, ma neskôr unavovalo. Keď sme si sadli k večeri, už som mohla premýšľať len o vykúpení, ktoré príde po poslednom súste penovej torty ochutenej ružovým sirupom.

Mávam erotický sen, ktorý sa mi často vracia. Odohráva sa na oficiálnej recepcii. Zo žartu a tiež ako forma provokácie – nemám na sebe spodnú bielizeň. Moje obtiahnuté šaty to jasne naznačujú. Žiadne nohavičky. Vánok mi nadvihne hodvábne šaty, lahučko mi povieva okolo odhalených častí, štekli a dráždi mi klitoris.

Muži túžobne hľadajú na moje telo. Nemusia vôbec nič povedať a ja viem, že si všetci všimli moje malé tajomstvo.

Ako tak okolo nich prechádzam, aj keď majú po boku svoje polovičky, hľadajú mi zadok, prsia, stehná...

Ich spoločná túžba je ako Fontána mladosti. Cítim sa oveľa krajšia, než v skutočnosti som.

Zrazu zastanem a zacítim niečiu ruku. Zovrie mi rozkrok. Dva prsty vniknú do zvlhnutého lona. Ako sa zobúdzam, prsty sa vnoria hlbšie. Prerušenie sna bolí. Musím sa niekomu oddať... vo sne, aj v skutočnosti.

(Anonymný lístok písaný rukou 18. 4. 2009)

„Stavím sa, že toto všetko vás zaujíma viac, než ste ochotná priznať. Mám pravdu?“

Začula som známy hlas, skôr ako som ho zbadala. Nakláňal sa mi ponad plece. Predtým som si ho nevšimla. Potom mi čosi poštekľilo nos. Zacítila som kolínsku, nie ostrú, no intenzívnu. Jej vôňa ma prekvapila. Miešali sa v nej podtóny citrusu, kože, nočného hyacintu a možno i náznak kosatca. Nikdy som nič podobné neovoňala. Muselo to byť vyrobené špeciálne preňho. Tak ako jeho hlas, aj jeho kolínska bola perfektnou kombináciou mladosti a sily.

Natiahol ku mne veľkú dlaň a len vtedy som mu po prvýkrát uzrela tvár.

„David Barlet.“

„Ann... Elle.“

„Annelle?“ spýtal sa. „Alebo Anaëlle?“

Nič nepredstieral, i keď som v tóne jeho hlasu pocítila náznak irónie. Lenže bolo ťažké viniť ho za to. Veď sa tak milo usmieval.

Rebecca nám poradila, aby sme počas akcií používali pseudonym. Robili to tak všetky dievčatá. Sophia si menila meno takmer neprestajne. Od Brendy cez Zoe až po Kleopatru. Ja som sa rozhodla používať svoju naozajstnú prezývku. Bola pomerne záhadná, takže vzbudzovala záujem pánov. Keďže som ju dobre poznala, nemusela som sa obávať, že ju zabudnem a prezradím sa.

„Nie, volám sa Elle... Ako ten časopis. Anne je moje stredné meno,“ zaklamala som.

Keď som ho pozorovala uprostred tohto nudného večera, vyzeral, akoby bol vystrihnutý z článku v *Le Monde*, ktorý som čítala pred pár týždňami. Cítila som sa ako vo sne. Mala som nutkanie dotknúť sa ho a presvedčiť sa, či je skutočný. No uspokojila som sa s tým, že som mu potriasla rukou.

„Mal by som čítať viac ženských časopisov,“ zaprovokoval.

„Chcela som len povedať... V podstate ich nečítam.“

„Ach, naozaj? Čo teda čítate?“

Unavený starý muž, ktorý sedel vedľa mňa, sa akoby zázrakom postavil a uvoľnil stoličku. David si na ňu pôvabne sadol, nespúšťajúc zo mňa azúrové oči. Nič nevravel. Iste vedel, aký mali na mňa jeho slová účinok.

„Neviem... Denníky, spravodajské časopisy...“

Len sa nehraj na vášnivú obdivovateľku, Elle. Nespomínaj Le Monde!

„Nehovorte mi, že čítate braky nášho priateľa François?“ opýtal sa nahlas, aby to môj spoločník začul.

François, ktorý stál po jeho pravici, sa otočil a vrátil mu to:

„Nepočúvajte toho starého lišiaka! Je to frustrovaný novinár. V škole písal zo všetkých najhoršie.“

„Dobre teda,“ priznal triumfálne Barlet. „No dievčatá som nezvádzal len básničkami.“

„V poriadku. Nuž ja som sa nenarodil so striebornou lyžičkou v ústach, priateľko. Priznávam, že v tomto som nemohol s tebou súperiť.“

Všetci sme sa ich malému slovnému súboju zasmiali.

„Povedzte mi pravdu, Elle, ako sa s vami mohol zoznámiť taký úbohý Marchadeau?“

„My...“

Takéto otázky som nečakala. Obávala som sa, že môj klient prezradí naše tajomstvo. Napriek tomu, že som cítila, ako za mnou stojí a počúva každú slabiku, Marchadeau nič neprezradil. Musela

som teda sama vymyslieť niečo uveriteľné. A to čo najrýchlejšie. Všetci vieme, že najlepšie klamstvá, teda tie, ktoré môžeme stále používať, majú v sebe zrnko pravdy.

„Študovala som žurnalistiku.“

„Na akej fakulte?“

„V Centre pre žurnalistiku. Práve som spromovala. Bola som na stáži, kde François pracuje.“

„A spriatelili ste sa?“

„Presne tak.“

Davidov mäkký, príjemný pohľad sa zrazu zapichol do priateľa ako nôž. Akoby ho chcel na mieste zabiť. Kombinácia citlivosti a násilia v tomto mužovi ma prekvapila. Za sekundu sa vedel zmeniť z liečivého balzamu na strašnú popáleninu tretieho stupňa.

Konečne som sa dokázala odpútať od Davidovho uhrančivého čara a bližšie si poprezerat skupinku ľudí okolo nás: David priťahoval rovnako mužov aj ženy, boli ako nočné motýle, ktoré priťahuje svetlo. No určite boli medzi prítomnými aj takí, čo mohli poľahky súperiť s jeho slávou a bohatstvom. Zdalo sa, že všetci chcú byť v jeho blízkosti, všetci chcú, aby im venoval pozornosť, aby sa čo-to z jeho aury prilepilo aj na nich. Každý sa chcel dostať do toho magického kruhu, ktorý ho obkolesoval. Keďže som stála veľmi blízko pri ňom, i ja som sa stala zdrojom žiarlivosti, najmä neskôr. Veď mi venoval tak veľa zo svojho času.

„Kto je to? Vieš, kto to je?“

„Nikdy som ju nevidel. Podľa mňa vyzerá dosť všedne.“

Začula som šepoty v pozadí. Niektorí klebetníci stáli len pár stoličiek od nás. Kto som, aby som si prisvojila hviezdu večera?

Ako som si mohla dovoliť robiť naňho nároky? Mala som hádam ja sama ukončiť rozhovor s mediálnym princom len preto, aby ostatní dostali možnosť sa s ním pohovárať?

„A kde teraz pracujete?“

David sa sústredil len na mňa.

Bola som taká vystrašená, že som ani poriadne nevnímala, aká sa mi naskytla príležitosť. Bolo to také okaté, až som to skoro nepostrehla. Bol na zjedenie, nenapadlo mi rozmýšľať o tom, aby som situáciu zobrala do vlastných rúk.

„Hm... Dostala som nejaké tipy. Neponáhľam sa.“

„Aha. Takže, suma sumárum... nemáte nič.“

Bol to presne ten typ krutej, urážlivej poznámky, po ktorej chcete jej autora udrieť. Takže prečo som tam len zmätene stála a zbožne sa usmievala?

Kde sa stratila moja hrdosť?

Pretože som nemala čo povedať. David sa ku mne pomaly naklonil a šeptom mi prikázal:

„Zavrite oči, prosím.“

„Prosím?“

„Dobre ste počuli – zavrite oči. Len na pár sekúnd.“

„Čo chcete...“

„Nebojte sa,“ inštruoval ma, využívajúc prirodzenú autoritu.

Marchadeau nakoniec nakukol do tmavej jedálne, aby si vyžiadal, čo mu dnes večer právom patrilo: mňa. Možno to bol spôsob, akým sa chcel svojmu starému priateľovi pomstiť. Možno tým chcel povedať, že slobode tlače ešte neodzvoni.

David priznal porážku. Akoby išlo o hru:

„Vieš, aj keď sa mi zneužívanie stážistiek nevýslovne hnusí, možnože predsa len zmením názor, François. Najmä keď si vyberáš takého krásky.“

„Aj ty si na to prišiel, pravda?“ nahnevaný François vystrúhal grimasu. Bolo mi jasné, že by bol najradšej odhalil, na čo presne si ma v ten večer najal. No už po druhý raz sa dnes zachoval zdvorilo a nič neprezradil.

„Uvidíme sa neskôr, Elle.“

Keď mi David podával navštívenku, rukáv saka sa mu vyhrnul po lakeť a odkryl mu ľavé predlaktie. Bolo obviazané niečím, čo vyzeralo ako napevno stiahnutá hodvábná páska perlovej farby. Zahľadela som sa na to trošku pridlho. David začal naliehať:

„Ak si ju nevezmete hneď teraz... Bohvie, kedy sa opäť stretne-me.“

„Pravdaže,“ zamrmlala som. „Prepáčte.“

Odchádzal so svätožiarou na hlave, čo ma trochu utvrdilo v tom, že tento večer sa mi asi len prisnil.

„Elle? Mohli by ste mi, prosím, venovať ešte trošku času?“

Pozvanie môjho klienta bolo vskutku zdvorilé. Mne sa však videlo úplne nevhodné. Niečo nevítané a vulgárne, ako keď vás niekto na záhradnej párty pošťipe do zadku. Momentálne som si vedela predstaviť byť v posteli len s jediným mužom na celom svete. Len kvôli jednému mužovi by som mohla stratiť hlavu. A ten muž práve zmizol v tme.

„Prečo nie...“ zaváhala som.

„Rebecca Sibonyová spomenula Hotel des Charmes. Vraj je trendy. Boli ste tam?“

Za posledné mesiace som tam bola raz či dvakrát. Dala som sa zlákať potrebou ďalšieho príjmu a dokonca aj tým, že som sa po niekoľkých pohárikoch šampanského mierne vzrušila. Nešlo o veľa. Nerobila som to pravidelne.

Maude, Fred, Sophia, Rebecca... David. Obraz ich tváří mi lietal hlavou. Čo by si pomysleli? Čo by chceli, aby som urobila? Vzala peniaze a nestarala sa, z akého zdroja pochádzajú? Alebo išla domov taxíkom, ktorý mi môj spoločník nepochybne privolá?

Nemohla som si pomôcť – myslela som na štyristo eur, ktoré mi nechá na nočnom stolíku na konci večera. Zrazu mi zavibroval telefón.

Esesmeska prišla z neznámeho čísla. To rozhodlo:

Takto sa predsa nemôžeme rozísť. Nie, chcem povedať, že sa už nikdy nerozídeme!

6.

4. júna 2009

Ako by ste zmerali nedotknuteľnosť svojich najtemnejších tajomstiev? Možno tak, že sa stali vašou neoddeliteľnou súčasťou, až ste na ne v podstate zabudli. Tak veľmi si zvyknete na to, že niečo tajíte, až sa tým nakoniec prestanete zaoberať.

Po našom magickom a neočakávanom stretnutí sme sa s Davidom skutočne zblížili. Ako naznačila jeho prvá esemeska, už sme sa nerozišli. Občas som zabehla domov za mamou v Nanterre a prespala som u nej. Ale nebolo dňa, kedy by sme sa neboli s Davidom stretli. Niekedy sme zabehli len na rýchly obed do reštaurácie neďaleko Barletovej veže, ultramodernej stavbe z ocele a skla, ktorú dal David postaviť pred desiatimi rokmi. Nachádzala sa v južnej časti Paríža a bolo v nej všetko, čo jeho firma zastrešovala.

„Uvidíme sa večer?“ spýtala som sa.

„V Le Divellec,“ odvetil mi z auta pred pár hodinami. „Vieš, kde to je?“

Áno, vedela som, ale ešte nikdy som v tom podniku nebola. Le Divellec sa považovalo za najlepšiu reštauráciu v Paríži. Ponúka-

la dary mora a bola obľúbeným miestom prezidenta Mitterranda. Chodieval tam so svojou tajnou dcérou Mazarine.

„Je to na rue de l'Université, áno?“

„Hej. Zarezervoval som stôl na pol deviatu. Vyhovuje ti to?“

David vedel, že som mala oveľa menej práce než on. No napriek tomu bol galantný a bral do úvahy môj program. Aj keď bola každá sekunda jeho času hodná niekoľko stotín percentuálneho bodu na burze. Posledné týždne mi venoval toľko pozornosti: bol starostlivý, citlivý, plný prekvapení. S Davidom bolo všetko nádherné a dokonalé. Vedel aj to, ako veľmi milujem mušle svätého Jakuba a homára na slanom masle. Reštaurácie nevyberal náhodne. Bol to znak jeho prebúdajúcej sa lásky.

Neobyčajné sa mi stávalo rutinou, do ktorej patrili výnimočné jedlá v reštauráciách s Michelinovými hviezdickami. Ale luxusom som sa nedala pomýliť. Priveľa som totiž vedela o druhej strane mince. Vždy som si to pripomínala, keď som zbadala reštauráciu, ktorej modrá markíza ma upútala už z diaľky.

„Dobry večer, slečna. Pán Barlet čaká pri stole.“

Hlavný čašník vykonával Davidove pokyny s entuziazmom. Spoznal ma hneď, ako som vstúpila. Kráčala som za ním tichou miestnosťou, v ktorej sedelo zopár hostí s prvými šedinami a niekoľko celebrít a politikov, ktorých mená som v ten večer nezaregistrovala. Pozornosť mi odvieďlo pomyslenie na muža, s ktorým som tu mala schôdzku.

David sedel za stolom, pred ním sa chladila fľaška bieleho vína. Zamyslene hľadel na bazénik s homármi, ktoré netušili, kde skon-

čia o chvíľu. Môj príchod ho vytrhol z neobvyklej strnulosti. Jeho spontánny úsmev ma celkom odzbrojil.

„Miláčik!“ zvolal.

Nebol práve z tých, čo používajú intímne oslovenia. Zobrala som to ako znak toho, že dnešný večer bude neobyčajný. Po pracovnom dni sa vôňa jeho špeciálne pripravenej kolínskej zintenzívnila – začítala som ju hneď, ako som podišla k stolu. Vnímala som to ako známe privítanie od priateľa, ktorého som dobre poznala.

„Toto je fantastické miesto,“ hlesla som.

„Áno, ujde,“ povedal neutrálne. Potom pookrial a pobozkal ma.

„Nehraj sa na neviniatko. Vieš presne, prečo sme tu,“ povedala som a hlavou som kývla smerom k homárom. Klepetá mali zviazané modrými páskami.

Jeho holywoodsky úsmev mu v okamihu zamrzol na perách. Vyzeral, akoby ho niečo zaboľelo, akoby sa obával, že zistím, kým v skutočnosti je. Nie, Sophia, David Barlet ma zatiaľ neobšťastnil orgazmom, pri ktorom by sa zatriasla zem, tým erotickým toboganom, na ktorom sa voziš prakticky každú noc, zakaždým s iným mužom. No jeho tvár bola otvorená a úprimná, odzbrojujúco mladá. Bol ako herec, podľa ktorého ho matka príroda vymodelovala. Hociktoré dievča by ho na mojom mieste nasledovalo až na kraj sveta.

Prvý chod: „Modrý krab vcelku,“ oznámil čašník. Priniesol dva umelecky naaranžované tanieri.

Zo šťavy vylovil Davidovho kôrovca. Zažiarili mi oči, nevedela som potlačiť vzrušenie dieťaťa. Výber tohto spôsobu prípravy môjho obľúbeného jedla bol od neho vskutku dômyselný. David vždy

hľadal spôsob, ako mi urobiť radosť. No toto jedlo bolo vyvrcholením našich nájazdov na parížske gastronomické sakristie.

„Mňam... Je to úžasné!“

„Homár podávaný pri izbovej teplote, topinamburové a cviklové hranolčky,“ popísal jedlo muž v čiernej veste s naškrobenou utierkou prehodenou cez ruku. „Bon appétit, madame. Bon appétit, monsieur.“

„Ďakujem,“ odvetila som.

Neboj sa, nie som až taká neokrôchaná. Viem, že v takýchto reštauráciách sa osadenstvu neďakuje. Človek by im nemal dovoliť myslieť si, že je v tej istej lige ako oni. Ale mne to bolo jedno. V mojich malých čiernych šatočkách som sa cítila bezstarostne – Rebecca ich navrhla na „večer, keď budete chcieť skončiť v jeho náručí“. Na toto miesto boli asi priveľmi obtiahnuté a prikrátke. Dovtúpila som sa, že to bolo zaiste dôvodom, prečo po nás ostatní hostia neprestajne poškuľovali, kým sme si vychutnávali sladké zemiaky. Alebo ich hádam prekvapovalo, že vidia najsúcejšieho starého mládenca Paríža s obyčajným stvorením ako ja? David nemal takéto uzávery rád. Lenže presne takto ma kritizovali, keď som s ním bola minule.

Bolo mi to fuk. Cítila som sa šťastne a vynikajúce víno, ktoré môj spoločník vybral, mi už začalo udierať do hlavy.

„Je to rozprávkové,“ zvolala som po prvom súste. Chute a konzistencia boli božské.

„Nebudeš chýbať mame, keď som si ťa dnes večer ukradol?“

Položil si ruku na moju ruku. Páčilo sa mi, keď som pocítila tlak jeho dlane. Predpovedalo to čosi iné, iný tlak. Váhu jeho tela, pod ktorou sa rozplyniem. Pri tom pomyslení som sa zachvela vzruše-

ním, no nebolo až také silné, aby som prevzala iniciatívu do vlastných rúk a odtrhla ho od večere, do ktorej sme sa práve pustili.

Túžila som, aby ma odviedol na toaletu a tam sa ma zmocnil. Postojačky. Aby sa mi nohavičky zviezli k členkom a jeho nedočkavý úd sa obtieral o môj zadok. Žiadne formality. Len naliehavosť našej túžby.

Ešte nikdy sa ma žiadny muž nezmocnil na verejnej toalete. Obvykle v mužoch vyvolávam lásku a iné vznešené pocity. Aj ja tie veci chcem. No aspoň raz by som si želala, aby ma niekto surovo pretiahol. Chcem sa stať objektom jeho túžby. Chcem nasýtiť jeho obrovský hlad. Klaknem si pred ním na kolená na špinavé dlaždičky. Jeho stoporený konček mi roztvorí pery a vnikne dnu. Chytí ma za vlasy a vrazí mi stvrdnutý úd hlboko do hrdla, bude mi to robiť do úst ako kurve, rýchlejšie a rýchlejšie. Bude sa ponáhľať, aby skončil skôr, než do miestnosti vojde ďalší hosť... Urobí sa rýchlo, v niekoľkých výstrekoch. Potom tlmene zastoná. Ja si len tak-tak stihnem vypláchnuť ústa a poutierať stopy po semene. Ale vôňa jeho vtáka mi ostane na perách. Budem si ju vychutnávať s každým sústom večere.

(Anonymný lístok písaný rukou 5. 6. 2009 – Naozaj ma toto vzrušuje? Tipujem, že áno...)

Túto zhodu okolností som si všimla už skôr. Ako plynul čas, bolo to čoraz jasnejšie: frivolné odkazy muža, ktorý ma sleduje, popisovali udalosti z môjho života. Snažil sa zakomponovať ich do môjho myslenia, poskytnúť mi detailný a skutočný opis myšlienok, ktoré ma prenasledovali. Kde bol ten neznámy? Bol práve teraz v reštaurácii? Sledoval ma?

Rovnako ako som sa nevedela odhodlať a povedať Davidovi, čo robím v Belles de Nuit, nemala som ani odvahu povedať mu o mojom hriešnom vzťahu so streleným básnikom, ktorý prenikol do najtajnejších zákutí mojej duše. Dalo by sa povedať, že básnik už vlastne vyhral. Dovolila som mu dostať sa úplne všade.

„Nechcela si dnes zostať radšej s mamou?“ znova sa spýtal David.

„Nie... Nie, vôbec nie,“ zaklamala som s plnými ústami.

Rozhodne som kráľovná zatajovaných informácií.... Usilovala som sa neprerieknuť pred Maude o tom, že mi niekto taký úžasný ako David vpadol do života. Najmä som si dávala pozor, aby som nespomenula jeho priezvisko, lebo som sa bála, že si ho dá do súvislosti s nablýskaným biznismenom, ktorého občas vidí v správach o ôsmej. Zatiaľ vedela len to najnevýhnutnejšie: voľajaký bohatý a šarmantný chlapík menom David zabral Fredovo miesto. Okrem toho Freda nikdy nemala v láske. Stačilo, aby som uspokojila jej materinský inštinkt a nedovolila, aby sa skrížili moje dva svety. Vedela som, že skôr či neskôr sa aj tak stretnú. Ak vezmem do úvahy vývoj situácie s mužom zo sveta vidličiek plných homárov, kolízii sa zabrániť nedalo.

„Máš pravdu, je to vynikajúce,“ súhlasil so slastne prižmúrenými očami, keď si zahryzol do vyprázaného topinamburu.

Hm, ako len povzniesť túto prozaickú zeleninu?!

Peniaze neznamenali všetko. David nebol len chodiacim bankovým účtom s dostatkom na platenie takýchto banketov každý večer, ak na to dostal chuť. Mal ešte niečo, čo mu nijaká výhra v lotérii alebo úspešná finančná operácia nemohla nikdy priniesť:

vzdelanosť. Bola to jediná ingrediencia, ktorá vždy chýbala Fredovým pizzám, ponúkaným s toľkou láskou a obeťami.

Nasledujúce chody nás nesklamali: ragú z homára s rímskou rascou; na panvici pripravený homár varený vo vlastnej šťave podávaný s mušľami v omáčke zo šampanského. Tie bublinky mi tak nekontrolovane poštekli jazyk, až som od vzrušenia zavzdychala.

„Pre toto sa oplatí zomrieť!“ šepala som, keď sa David nahol, aby zachytil kvapôčku omáčky, ktorá sa mi vytvorila v kútiku úst.

Bolo jasné, že ho moje nadšenie potešilo. Viac sa však radoval tomu, že ma videl hotovú z dobrôt, ako tomu, že všetky tieto úžasné chute on sám testoval. Tešil sa za mňa. A ja som mohla konečne polichotiť jeho predstavivosť. Veď moje chuťové poháriky boli citlivé a neskúsené. Cítili vzrušenie spôsobom, akým to tie jeho už nedokázali. Preňho boli fantastické večere ako táto bežnou záležitosťou.

„Nie, vážne... Strašne rada by som chcela vedieť niečo také pripraviť.“

„Naozaj?“

„Ty nie?“

„Hej, asi áno,“ hlesol.

Vzduchom sa rozniesol jeho tlmený smiech.

Odkedy sme začali spolu chodiť, nemala som veľkú možnosť popýšiť sa mojím – ako som sa priznala – skromným kuchárskym umením, vyblednutou kópiou kulinárskych schopností mojej mamy. Jedlo, tak ako všetko ostatné, bolo súčasťou víru, ktorý vytváral David ľahko a prirodzene. A ja som sa ním nechala unášať. Keď na to teraz myslím, „vír“ nie je to správne slovo. Schopnosť vy-

brať to najvhodnejšie slovo alebo obraz, ktorý by najlepšie popísal danú situáciu, je pre spisovateľa ako ja, čo sa neprestajne učí, tým najdôležitejším. „Tornado“ je lepší výraz, keď vezmete do úvahy jeho vírivú silu, ktorá vás poľahky zdolá. Bola som doslova vtiahnutá do Davidovho magického sveta.

Kývol na čašníka. Celkom nenápadným gestom. Potom sa k nemu naklonil a čosi mu šepol do ucha.

„Nevrav mi, že objednávaš ďalšiu fľašu vína... Už teraz sa cítim scápaná.“

„Scápaná?!“ zopakoval a vybuchol do smiechu. „Ak budeš aj naďalej používať výrazy svojej matky, maj sa na pozore – nabudúce môžem namiesto teba pozvať na večeru ju.“

Čašík, ktorý počas našej malej slovnej výmeny odišiel, opäť prikvitol. V ruke držal zložený lístok. Na moje veľké prekvapenie ho podal mne. Naznačil mi, že si ho mám ihneď vziať:

„Mademoiselle... Poďakovanie šéfkuchára.“

„Ďakujem...“ zajakala som sa.

Reštaurácia zašumela. Známi šéfkuchári nikdy neprehrádzajú svoje tajomstvá. Zvlášť nie v gastronomických svätyniach, akou bola táto. No Davidovi stačilo len voľačo naznačiť a manažment hneď súhlasil. Aj keby to bolo proti pravidlám. A to všetko len preto, aby vyhovel môjmu malému rozmaru. Začervenala som sa. Poťažilo ma to i poplietlo zároveň.

„Teraz sa už nemôžeš na nič vyhovárať. Zajtra ti Armand uvoľní kuchyňu,“ povedal môj rozkošný kráľ.

Armand bol Davidovým majstrom všetkých remesiel. Bol tiež jeho osobným kuchárom. Vďaka nemu prebehol každý deň v živote

pána Barleta hladko. Armand dozeral počas celého dňa na všetko. Našpúlila som ústa. Vedela som, že sa pri tom roztopí.

„Môže sa stať, že tá sklameš,“ povedala som.

„To ťažko. Ideme?“

To bol celý David. Hneď nato vstal. Ukončil tým magický moment, ktorý práve vytvoril. Bol džinom vo fľaši a zároveň poryvom vetra schopným odviať všetko čarovné.

Keď nás personál diskretné vyšikoval zadnými dvermi, hostia v reštaurácii sa za nami začudovane obzerali. Viac ako kedykoľvek predtým. Bolo mi jasné, že pri odchode môj nápadník nechal čašníkom veľmi štedré sprepitné. Hotelový poslíček si vonku poklepkával nohou o asfalt. Mal pekné topánky. Neponáhľal sa nás privítať, ako by sa dalo očakávať. Nedržal žiadny lístok ani kľúč. Namiesto toho podal Davidovi svetlý modro-biely páskavý sveter, ktorý David rozbalil a tuho ma doň zavinul.

„Nepôjdeme tvojím autom?“ čudovala som sa.

Nikde som totiž nevidela Davidov biely Jaguár.

„Nie. Trochu sa prejdeme, dobre?“

Počas našich homárových orgií zapadlo slnko a hoci povieval vetrík, bol to príjemný večer. David ma objal okolo pása, jeho dokonalá ruka sa ocitla len kúsok nad krivkou môjho boku. Viedol ma dolu po rue Fabert k dokom, za nami sa trblietala kupola Invalidovne. A ja, ktorá som si osvojila pravidlo nikdy nedovoliť iným, aby mi organizovali život, som sa rýchlo učila, ako si nad istými vecami nelámať hlavu. Nezdalo sa, že som tým niečo riskovala, aspoň vtedy nie, keď som mala po boku Davida. Mal odvalu a prirodzené sebedovomie svojej spoločenskej triedy, obrovské vrece peňazí,

množstvo konexií a sebaistotu. Prekonal všetky prekážky a ani sa pri tom nezapotil.

Páčilo sa mi, že prebral iniciatívu. No opäť som zatúžila po čomsi viac. Aspoň po bozku.

Keď sme sa dostali na nábrežie d'Orsay, mlčky sme zamierili k jednému z najkrajších mostov v meste, na most Alexandra III. Nemohla som si nevšimnúť *Ronde des amours*, troch šťastných cherubínov tancujúcich na podstavci každej lampy. Prešli sme popri elegantnej stavbe z ocele a kameňa postavenej v roku 1900 pri príležitosti Svetovej výstavy. Niekoľko schodíkov nás doviedlo k mólu.

„Vieš,“ povedala som trochu dotknuto, „možnože pochádzam z predmestia, ale už som bola na jednej z týchto výletných lodiek.“

Miesto odpovede mi ukázal loď kotviacu opodiaľ. Bola čerstvo natretá, na fľaškovo zelených bokoch sa jej ešte ligotal lak. Z miesta, kde sme stáli, som zbadala maličkú markízu, pod ktorou vo vánku tancovali blikotajúce sviece. Nebol to čln pre turistov. Muž v uniforme a bielych rukavičkách nás čakal pri loďke. Privítal nás:

„Mademoiselle, monsieur Barlet...“

„Dobry večer,“ zašepkala som vzrušenejšie, než som chcela.

Len čo sme vkročili na natretú podlahu, husľové kvarteto začalo spoza plátennej opony hrať Vivaldiho. Zaváhala som. Chcelo sa mi smiať, alebo som sa chcela oddať tejto lavíne plnej klišé? Bolo mi jasné, že všetci očakávali to druhé. Dokonca ani románové príbehy nie sú takéto banálne.

David mi nahlas čítal myšlienky.

„Môj biely kôň nachladol a prosí o odpustenie. Bohužiaľ, dnes večer nepríde.“

„Nuž...“ predstierala som hnev. „Povedz mu, že posielaš za ním inšpektora zdravotnej poisťovne, nech skontroluje, či si náhodou nevymýšľa.“

„Dobre,“ zasmial sa. „Ale keď sa už toľko namáhaš...“

Čašník odkryl okrúhly stolík. Zosobňoval jednoduchosť: biele obrus, dve fľaškovozelené stoličky, dve sviečky, dve šampusky a fľaška šampanského. Len potom som si všimla jarnú hviezdnu noc nad nami.

„Varujem ťa, nezvládnem už nič okrem bublinkového nápoja.“

„Výborne. Plánoval som ťa opiť.“

„Naozaj? Nič viac?“ vulgárne som sa uškrnula.

Chytil mi ruku a začal ju hladiť, akoby leštil kameň. Neisté gesto, chlácholiace viac jeho než mňa.

Loďka sa pomaly pohla z dokov. Svetlá zablikali. Štrngli sme si. Uprostred dlhého vibráta sláčikov sa ozval krištáľovo čistý tón. Keď odšľupľoval starý dozretý Moët, plavili sme sa okolo obelisku na Námestí svornosti a budovy Národného zhromaždenia. Obe stavby boli v noci osvetlené a ligotali sa. Pokračovali sme pozdĺž presklených klenieb Musée d'Orsay, ktoré sa v noci tiež kúpali vo svetle.

Ak mám byť úprimná, už som si mohla zvyknúť na klišé. Mohla som predstierať hocičo. Hrať sa na mladú intelektuálku... No on sa nedal oklamať. A rovnako ani ja. Komu by sa nepáčil nádher-
ný výhľad a ešte k tomu zo súkromného člna? Prečo by som mala opovržlivo pozeráť na niečo, o čom mohli milióny iných žien len sníváť?

Kapitulovala som s povzdychom. Potom som sa usmiala. David a jeho odzbrojujúci postoj si to zaslúžili.

„Na čo si pripijeme?“ spýtala som sa, nakloniac pohár jeho smerom.

„Počkaj...“

On, čo si bol zvyčajne sám sebou istý, vyzeral prekvapený mojím pozvaním na prípitok. Záhadne sa zadíval na panoramatický pohľadnicový výhľad, akoby voľačo hľadal.

„No teda, máme si pripíť presne v určitú hodinu?“ podpichla som ho.

„Nie, pravdaže nie... No povedzme, že by som uprednostnil...“

Hľadal vhodný výraz.

„... *zaujímavejšiu* scenériu.“

Miesto, kde sme sa práve nachádzali, sa mi videlo viac než adekvátne. Čln doplával až k Pont des Arts, elegantnému pešiemu mostu, obľúbenému miestu Parížanov na randenie. Z rieky som videla tisíce kovových zámkov, ktoré mladé páry pripevnili k zábradiu mostu ako symbol večnej lásky. Takáto záruka vernosti a večnosti iste vyvolávala úsmev na tvári ich susedov z nábregia Conti, mumifikovaných pod kupolou Francúzskej akadémie.

„Nie každý by s tebou súhlasil, pokiaľ ide o scenériu!“ zvolala som.

Keď sme sa plavili popod kovový oblúk, privítala nás nedočkavá salva. Áno, bola to realita. Niektorí ľudia majú šťastie žiť si ako vo filme. Dnes večer som sa stala jednou z nich.

Rozmýšľala som, či niektorý z párov na moste, sa tu už miloval. V letku, za kmeňom stromu alebo za stĺpom lampy.

Jedna z mojich priateliek mi raz povedala, že sa pred niekoľkými rokmi zúčastnila akejsi neoficiálnej súťaže milencov na internete. Pár, čo to robil na dobre viditeľnom či neobvyklom mieste a nafilmoval sa, zvíťazil. Tak sa stalo, že sa mojej priateľke podarilo rozdať si to s jedným z účastníkov hry na istom parkovacom mieste v podzemných garážach v Centre Pompidou, potom v kríkoch na konci Champ-Élysées a tiež – čo bol ich bombónik – na zadnom sedadle poschodového autobusu plného turistov. Tí však boli mestom svetiel za súmraku natoľko fascinovaní, že si to vyčíňanie za sebou vôbec nevšimli.

(Anonymný lístok písaný rukou 5. 6. 2009 – Sophia?)

Námestie du Vert Galant, dlhý zelený pás na konci Île de la Cité, sa od nás po ľavej strane vzdáľoval. Davida stále voľačo rušilo.

„Annabelle, ja...“ zasekol sa. Na tvári, ktorá mu zvyčajne žiarila, mu pohrával neznámy výraz.

Bože, človeka naozaj musí čosi celkom pohltiť, aby nevidel či nepočul, čo je iným ľuďom už dávno jasné.

„Áno?“

„Vieš, hovorí sa, že takého návrhy nepadajú z neba.“

„O čom to hovoríš?“

Moja tvár asi pripomínala jednu z kamenných masiek, ktoré zdobia Pont Neuf. Masiiek, čo vyzerajú ako nerozhodné tváre chrličov vody, čo nevedia, či vás majú pomýliť, potešiť, rozradostiť, alebo vám majú nahnať strach. Keď sa naša loď preplavila popod most, na tvári som zacítila náraz vetra. Ako som tam čakala na Davidov návrh, zdalo sa, že sme odrazu zrýchlili.

„Čo mi chceš povedať?“ Pocítila som obavy a striasla som sa. Všimol si to. Okamžite sa postavil a okolo ramien mi prehodil sveter. Horúcimi perami mi začal netrpezlivo bozkávať krk.

„Prechladneš...“

„Tak to by som nerada,“ povedala som bezmyšlienkovite, typicky ironickým tónom.

A práve vtedy sa z ramena Seiny, po ktorom sme sa plavili, vytratilo predošlé čaro. V tomto mieste bola rieka len tenučkým pásikom ničoho. Bez jedinkého stromu na nábrežiach. Zavíšením bol tieň sídla polície judiciária – 36 quai des Orfèvres – od ktorého zrazu potemnela rozkolísaná hladina mútnej vody. Skončí môj prenasledovateľ za týmito stenami?

Ak nič neprezradím, asi nie...

Výhľad sa stal opäť zaujímavým, keď sme sa po ľavej strane preplavili popri dvoch vežiach chrámu Notre Dame. Nálada sa citeľne zlepšila. Vtedy som nad hlavou začula bzukot. Myslela som, že David ten hmyz okamžite zabije, no on sa len pousmial. Zdalo sa, akoby mu odľahlo.

„O čo tu, dočerta, ide...“

Pozrela som hore a zbadala čierny okrúhly motorček veľkosti raňajkového taniera so štyrmi malými, hlučne rotujúcimi lopatkami, ako trilkuje vo vzduchu len pár stôp nad hornou časťou markízy... nad našimi hlavami. Lietadielko!

Oscilujúce na jednom a tom istom mieste a rozrážajúce vzduch, vydávalo zvuky ako čajky, ktoré sem priletia až od oceánu. Kto ho riadi? Bolo už celkom blízko. Bolo mi jasné, že

ho navigujú neuveriteľne presne. Keď bolo asi tak tri stopy od nášho stola, z tuhého plastového trupu sa mu čosi vystrčilo. Čosi ako kovový pazúr. S buchnutím sa to roztvorilo. Potom čosi jemne, ale duto ťuklo a zvnútra na obrus vypadol balíček previazaný mašľou.

„Vieš, hovorí sa, že takého veci nepadajú z neba..“ zopakoval David. „Ale pre teba som to zariadil. Doslova rovno z neba.“

V šoku som civela na balíček. Potom som poslúchla jeho pohľad a trochu som sa spamätala. Lenže od prekvapenia som sa ani teraz nezmohla na slovo. Naša plavba zrazu prekonala všetky očakávania. David mi viac než splnil sen princeznej, ktorým som vždy pohrdala.

„No tak, Elle..“ zašvitoril. Jeho hlas znel ako z filmu Christiana-Jacqua alebo Marcela Carného. „Otvor to.“

Takže toto predom mnou tajil posledné týždne.

Ako zmerať nedotknuteľnosť našich najtemnejších tajomstiev? Prekvapeným výrazom na tvári človeka, ktorému ich prezradíme. Nepretahujme si medové motúzy popod nos. Na tvári sa mi znenazdajky objavil široký naivný úsmev.

Odstránila som zlatý papier a otvorila velúrovú šperkovničku. Vnútri sa ukrýval prsteň. Ružové zlato a diamanty, ako som si inštinktívne všimla. Bol to najúžasnejší šperk, aký som kedy videla. Bol jemný, výborne vyvážený – veľkosťou a umiestnením diamantov bol nenápadný, no kvalitou drahokamov výnimočný. Navyše, stačilo sa pozrieť na jeho trblietavé uhly, a bolo mi jasné, že za týmto prsteňom je kus histórie. Určite nepochádzal z výkladu klenotníctva. Iste si pamätal veľa.

„Patril Hortenzii, mojej matke,“ poznamenal David vážnym hlasom. „A pred ňou mojej starej matke. A ak chceš, budeš treťou generáciou žien v našej rodine, ktorá bude tento zásnubný prsteň nosiť. Už som ho dal upraviť. Aby ti padol ako uliaty.“

Rodina. Zasnúbenie. Manželstvo? Prestala som rozmýšľať. Na um mi prichádzali len skratky, a aj tie mi v hlave tancovali ako elektrické autíčka z lunaparkov. Na sluchách som pocítila čudné pulzovanie. Dosť nelogicky som si predstavila, že na zrušených lícach mi začína ako alarm blikáť červená.

„Zasnúbenie?“

Nechápala som.

„Zásnubný a zároveň svadobný prsteň. To je v našej rodine tradíciou. V svadobný deň si ho vždy dáme dolu a potom opäť navlečieme na prstenník.“

Aby mi to lepšie znázornil, vytiahol prsteň zo škatuľky a naznačil, že mi ho dáva na prst.

„Počkaj... Nie!“

Náhľivo som odtiahla ruku. Mohlo ho to zraniť, uvedomila som si vzápätí. No aj tak to bol on, kto sa začal ospravedlňovať.

„Prepáč... Ako zvyčajne – som príliš iniciatívny.“

Náhodní pozorovatelia, ktorí sa zhromaždili pred katedrálou, nechápali význam či krehkosť tohto okamihu pre nás dvoch. Niektorí začali dokonca tlieškať. Pre nich bolo naše stretnutie na rieke nečakaným extra programom pri potulkách romantickým Parížom.

Začala som sa hystericky smiať.

„Myslíš, že žartujem?“

„Nie! Vôbec nie!“

S vypätím všetkých síl som sa ovládla. Nechcela som ešte viac poukaziť náladu.

„Je to len také...“

Neočakávané. Obrovské. Prekvapujúce. Fantastické. Dokonca i trošku neúprimné. Nebolo mi celkom jasné, ako sa mám cítiť, no vedela som, že by som mu mala byť vďačná. Vďačnosť. Rástla vo mne, teplá a chláholivá. Život s ním by mohol byť pokojný a romantický ako rieka, po ktorej sme sa práve plavili.

Pani Annabelle Barletová. Ja, dievča z Nanterre, čo sa každé ráno vezie do Paríža vlakom RER.

„Neodpovedaj hneď. Nechaj si čas na rozmyslenie.“

„Áno... Či vlastne – ďakujem,“ povedala som rovnako oficiálne ako on.

No zrazu som nechápala, prečo sa mi na tom všetkom čosi znevidelo. V tejto perfektnej scéne bolo totiž čosi, čo tam nepatriło. Čašník, ktorý stál v pozadí, nám prišiel doplniť šampusky. Takmer sme sa ich nedotkli.

Bublínky, ktoré sa mi v pohári penili, mi voľačo pripomenuli. Predošlú noc. Muž, ktorému som sa slúbila, bude mojím posledným klientom. Mysľou mi preletela ďalšia spomienka. Okolnosti, za akých sme sa s Davidom stretli. Tajomstvo, na ktoré som sa snažila zabudnúť. Čo ak François Marchadeau voľačo prezradil? Belles de Nuit, online katalóg dievčat... izba v Hoteli des Charmes.

„Nechcem, aby si sa unáhľila, ale,“ začal David, „ak nebudeš s odpoveďou dlho otáľať... Rozmýšľam o skorom dátume.“

Čo mi jeho rozžiarený úsmev naznačoval? David sa zdal úprimný a šťastný, o mojich problémoch netušil vôbec nič. Čo mi ušlo?

„Čo tým myslíš – ‚o skorom dátume‘?“ spýtala som sa.

„Osemnásteho júna.“

Moje narodeniny. Budem mať dvadsaťtri.

Slečna Annabelle Lorandová, beriete si pána Davida Barleta za svojho právoplatného manžela, kým vás smrť nerozdelí? Vo veku, keď by ste mali byť slobodná a do sýtosti sa vybláznit?

„Ale to je v podstate už zajtra!“ trochu som to zveličila.

„Viem, tým sa však netráp. Ak súhlasíš, urobíme svadbu u nás.“

„V sídle Duchesnoisovcov?“

„Áno. Armand sa o všetko postará. Jediné, čo budeš musieť pripraviť, je zoznam ľudí, ktorých má pozvať. A, samozrejme, budeš musieť podpísať zopár dokumentov.“

Už som ho ďalej nemohla mučiť. Zmienka o tom, čo malo byť „najšťastnejším dňom môjho života“, sa stala akousi *coup de grâce*, neodolateľne presvedčivým argumentom vo výzbroji jedinečného vyjednávateľa Davida. Čo iné som mu mohla povedať okrem:

„Áno.“

Navonok som žiarila a usmievala sa. Vo vnútri som cítila, akoby mi čosi živočíšne dlabalo dieru do žalúdka. Niečo ma ťažilo a vysielalo mi do tela bolesť. Preniklo to do každého jedného orgánu, vystreľovalo do rúk i nôh.

Bol to strach? Šťastie?

David poskakoval okolo stola, nahol sa nado mňa a dal mi jeden z najkrajších bozkov, aký moje pery kedy okúsili. Bol viac jemný, než sexi. Vycítila som to podľa nedostatku vzrušenia medzi no-

hami. No tieto veci časom prídu. Aspoň som sa o tom pokúšala ubezpečiť. Tento muž, ktorého fotografiu som obdivovala v novinách len pred pár týždňami, tento nedosiahnuteľný muž... David, šéf a môj zvodca, sa na mňa prosebne díval. Potom sa ma hlasom, ktorý neznel ako jeho, vzrušene spýtal:

„Áno... Áno?“

7.

4. júna 2009

„Áno.“

Jediné slovíčko a žena sa oddá mužovi. Niekedy dopredu vie, čo ju čaká. No častejšie si nie je istá, či tieto tri písmená budú znamenať len niekoľko momentov, alebo zvyšok života. Len čosi máličko z jej času a tela, alebo celú dušu. Rozhodujeme sa na základe momentálnych túžob. Lenže čo vieme o svojich budúcich želaniach? Vieme dopredu, koľko slovíčok „asi“ a koľko slovíčok „nie“ bude nasledovať po tom jednoduchom slovíčku „áno“?

Za celý život som nemala toľko orgazmov. Tucty. Maximum. A viem jedno: V tej osudnej chvíli patrím k ženám, ktoré kričia nie namiesto áno. Viem, že niektoré ženy skríknu: „Ó, Bože!“, „Ešte“, alebo jednoducho milencovo meno. Čo to o mne prezrádza? Prečo som „bábikou, ktorá vraví nie, nie, nie, nie, nie“? Neviem a ani nie som si istá, či to chcem vedieť.

(Anonymný lístok písaný rukou 6. 6. 2009 – Ako vie???)

Takže – povedala som áno tri razy, akoby som sa pokúšala písať svoj vlastný osud. Opäť som bola v Davidovej spálni v srdci

jeho rezidencie na rue de la Tour-des-Dames. Toto bolo tretí raz.

„Pod!“

Nasledovala som ho do jeho súkromnej obývačky, kde si návrhár dal tú prácu a rešpektoval romantický interiér, zvolil vhodné farby čalúnených častí. No ani tak sa mu nepodarilo trafiť do štýlu ostatného zariadenia, najmä pokiaľ ide o čisté línie jednoduchého, ultramoderného nábytku.

Hneď, ako sme vošli, sa mi David pritlačil na chrbát a zaboril sa mi nosom do krku. Cítila som, ako sa mu zväčšuje, keď sa mi pritiskal o chrbát. Páčila sa mi jeho reakcia. Tá majestátna nehybnosť. Páčilo sa mi, že tak veľmi po mne túži. Bez úvodu či dlhých rečí, no najmä bez toho, že by čakal na dovoľenie.

„Vyzleč si to,“ povedal.

Myslel tým – ako inak – moje nohavičky. Cez tenučkú čiernu látku šiat mi presvitali ich obrysy. Nevedela som si ich rýchlo stiahnuť. Vsunul mi teda pod šaty ruku a chytil ma za zadok. Prstami šikovne natiahol krajkové nohavičky, ktoré mi zakrývali rozkrok. Pokúsil sa ich roztrhnúť.

„Au!“ zastonala som, lebo ma to zabolelo na bokoch. Urobilo mi to červené pruhy. Lenže nohavičky sa nepoddali. Symbolicky som mu odolávala. Jemu, kto mal všetko – alebo takmer všetko –, na čo si len pomyslel.

„Prepáč, prepáč...“ dýchol mi do ucha. Znelo to, akoby bol viac vzrušený a sklamaný, než akoby ma ľutoval.

„To je v poriadku...“

Potom som si položila ruku na kovovú komodu, ohla chrbát,

a druhou rukou som si posunula čipkované bavlnené nohavičky na kraj nedočkavých zdurených pyskov. Už nám nič neprekážalo.

Chvejúcim sa prstom sa mi obtrel o ohanbie. Nebola som až taká vlhká, ako som myslela, alebo ako dúfal David. Taký je život. Nepatrím k dievčatám, ktoré sa pri prvom bozku premenia na vodopád. Moje šťavičky nezačnú vytekať len tak, bez kvapky sladkého úvodu. Moje telo je ako dieselový motor – trvá mu, kým sa zahreje. A David to vedel.

V tú noc zaiste dúfal, že kombinácia šampanského a jeho ponuky spustí sladký vodopád. Namiesto toho ho však čakala len troška rosy, čo sa skromne ukázala na mieste, kde sa mi rozdeľovali pysky.

„Elle...“ zastonal mi do krku.

Prst mu zabehol dnu a naširoko ma roztvoril. Keď už bol vo vnútri, krúžil tam viac vigorózne, než bolo treba. Nevzrušilo ma to. A nebol ani dostatočne hlboko na to, aby dosiahol poklad, čo sa skrýva v niektorých z nás.

Takto ma nikdy nedostane do varu!

Nie, David to neplánoval urobiť a ja som nepotrebovala, aby mi to neistý hlások vo mne pripomínal.

Ako keby ma začul, rozopol si nohavice a ukázal skutočne dlhého vtáka s mäkučkou, zamatovou pokožkou. Tá robila orálny sex veľmi príjemným. Potom mi bez varovania vnikol do nepoddajnej vagíny. Nebol to práve ohňostroj, no moje lono odpovedalo záchvevmi. Páčilo sa mi, že bol vo mne muž, ktorého som milovala. No vchádzal a vychádzal trošku neobratne. Jeho úd sa kvôli nie najlepšiemu uhlu

trošku ohýbal. Potom ale David pokrčil kolená, takže sme sa dostali do lepšej polohy. Sophia by vyvádzala, keby ma počula používať v súvislosti s týmito posvätnými vecami takéto geometrické výrazy. Lenže, aby som bola férová, keďže sme sa už prepracovali do prijateľnejšej polohy, jeho pohyby sa mi celkom páčili. Aj keď sa práve neotriasala zem, poddala som sa príjemným pocitom. Vnímala som ich ako teplo, ako rozplývanie. Lenže zrazu to nemilosrdne prerušil.

„Čo sa stalo?“ hlesla som.

„Nič... Nechcem sa urobiť príliš rýchlo.“

Musela som zhltnúť neveriace slová „a to vravíš takto skoro?!“ Namiesto toho som povedala tichým, chlácholiacim tónom:

„Okej... Okej, miláčik, nemusíš sa ponáhľať.“

Niekedy počúvam priateľov, ako sa sťažujú na svojich milencov, ktorí vraj príliš dlho vydržia. „Je to už dva dni a stále to cítim.“ Muži majú zrejme radi, že sú na svete. Ja som viac zvyknutá na štandardný model – „tri maličké vniky a je to“ – alebo na chlapíka, ktorý do toho poctivo investuje desať minút. Potom kapituluje. No aspoň raz by som chcela vedieť, aké to je, keď ma muž vyplní, úplne a absolútne, až celkom zabudnem, aké to je, keď vo mne nie je. Môže to skutočne až tak bolieť? Necítla by som sa príliš sexi a mocne, ak by som bola schopná vyvolať takúto dlhotrvajúcu túžbu? Rozmýšľam, či môže existovať nekonečná erekcia vo vnútri ženy bez jediného pohybu...

(Anonymný lístok písaný rukou 6. 6. 2009 – Do čoho som sa to, preboha živého, dostala?)

Práve som ho nazvala miláčikom. Po prvýkrát. Bola som mierne pripitá a jeho ruky spočívali na mojej pekne formovanej ritke spôsobom, aký by sa mohol nazvať karikatúrou slabosti. No aj tak som sa stala objektom jeho vzrušenia. Takmer som si neuvedomila, že som ho takto nazvala. A ani neviem, či si to vôbec všimol. Niečo ho však vzrušilo, pretože zrazu zrýchlil pulzujúce pohyby. Nikdy to nerobil tak búrlivo, nikdy neprejavil takúto silnú túžbu prebádať moju najhlbšiu sakristiu.

Keď sa mi dostal do horúceho vnútra, v lone som zacítila jemné trilkovanie. Čosi ako kontrakcie. Bola som ešte míle vzdialená od orgazmu, no moje telo sa i tak začínalo chvieť rozkošou.

„Páči sa ti to?“

„Áno...“ zastenala som. Naschvál som stonala divoko. „Neprestávaj!“

Ako všetky ženy vrátane mňa vedia, netreba sa hanbiť zveličiť odozvu erogénnych zón na mužovo láskanie. Nehovorím o predstieraní orgazmu. Jednoducho vravím, že to môžeme použiť ako formu povzbudenia, ako spôsob navnadiť partnera, aby nás dostal tam, kam sa chceme dostať. Ide o to, aby sme naše občas lenivé libido prebudili k životu.

Hoci práve zo mňa vyklízol, navigovala som jeho bruško naspäť k môjmu telu. Do veľmi pomalých prienikov. Ako som predpokládala, nepochopil môj zámer a splietol si svoje pocity s mojimi:

„Aj ty? Už to ide?“

Nie. Nebola som v erotike taká skúsená ako Sophia, no mojou najobľúbenejšou časťou sexu bol moment neistoty. Keď sa konček penisu popása na vlhnúcich pyskoch. Keď sa o ne nedočkavo obtie-

ra a trasie ešte skôr, než sa vtisne späť do ružových záhybov, snaží dopracovať k neodolateľne neznámemu. Akoby som chcela Davida odmeniť za úsilie, vyprodukovala som obrovský prúd. Jeho vzrušený penis sa v ňom vykúpala. Potom zrýchlil rytmus a ja som sa pripravila na vyslobodzujúci vzdych.

Boli sme milencami už takmer tri mesiace. Nedávno sme prestali používať prezervatívy. Stalo sa tak po tom, čo sa testy na sexuálne prenosné choroby ukázali ako negatívne. Väčšina párov by takéto správy prijala ako dobré, ako dôležitý krok vpred. No pre mňa...

„Och, nie! Nie!“

... znamenalo to asi toľko, že sex bude intenzívnejší. Nasledoval ďalší povzdych.

Všetci vedia, že priamy kontakt medzi telami vyvoláva príjemné pocity a urýchli cestu k vyvrcholeniu. (Kde som to len čítala? Netuším.)

Práve sa urobil. Dlhý, horúci, rytmický príval erupcií. Jednou rukou mi ako námorník stískajúci lano v búrke uchopil vlasy. Potom sa mi pritisol na ohnutý chrbát a ovinul mi ruky okolo hrude. Chvíľu sme ostali takto bez pohnutia. Nakoniec sa vystrel a odniesol ma do svojej neskutočne veľkej postele. Tam sme klesli do perlovo belostných hodvábných perín.

Zavrela som oči a na pleť som pocítila jeho dych. Aj ja som bola ospalá. No moja a jeho ospalosť mali odlišné príčiny. Okrem žalúdka, ktorý úspešne spracovával vynikajúcu večeru, ostatné časti môjho tela necítili vôbec nič.

Keď som otvorila oči, uvidela som môjho drahého schúleného na pohovke. Mal na sebe pyžamo ladiace s obliečkami. Tuho spal.

Skoro som nemohla uveriť, že sme sa len pred chvíľou domilovali. Ako dlho som si pospala?

Ešte viac ma však prekvapilo, keď som zistila, že mám oblečnú nočnú košeľu. Nespoznávala som ju. Nepochybne mi ju vybral David. Bolo ťažké uveriť, že ma niekto prezliekol, kým som napoly spala. A ešte ťažšie skúsiť si predstaviť Davida, ako sa venuje mojim intímnyim častiam bez môjho dovolenia. Dala som si ruku medzi nohy: bolo tam sucho a čisto. Presne tak, ako to býva v prípade čerstvo napudrovaného bábätka.

Posadila som sa, oprela o záhlavie postele z bielej kože, a pozrela na dve kôpky precízne zložených šiat, ako aj na kus nábytku, na ktorom sa ma zmocnil. Naozaj sme to robili len pred chvíľou? Nič v izbe tomu nenasvedčovalo. Vôbec to tu nevoňalo sexom.

„Všetko v poriadku?“

Jeho hlas sa naliehavo niesol tichučkou izbou. Prekvapil ma. Vyskočila som. No nakoniec som to bola ja, ktorá chlácholila jeho. Zreteľne som šepla:

„Pravdaže. Všetko je v najlepšom poriadku. Pospí si ešte.“

Neprotirečil mi – dôkaz toho, že predtým tuho spal. Vedela som, že teraz si už neoddychnem. Vstala som, obula som si turecké papučky, ktoré mi niekto nechal pri posteli, a zišla som dolu na prízemie.

Hlavná hala mala neveriteľne vysoký strop a na každej strane boli ramená toho istého majestátneho schodiska. Čulo sa tam pohyboval prešedivený muž. Istotne Armand, Davidov starý sluha. Predtým, než sa stal Davidovým butlerom, pracoval pre Andrého a Hortenziu – Davidových rodičov.

„Nemôžete spať, slečna?“

„Zrejme ani vy.“

Utíral prach z obrovských presýpacích hodín na podstavci z mahagónového dreva, vysokom a širokom ako ramená ragbyového hráča. Patrili medzi Davidove najnovšie prírastky. David miloval starožitnosti. Preto pravidelne navštevoval blízke aukčné siene.

„Nuž, viete, v mojom veku... Človek už nespí dobre. Tak či onak, v takomto dome je stále čo robiť.“

Rozprával bez horkosti či sklamaní. Starý pán sa vskutku zdal veľmi priateľský, veľmi ľudský. Tak ako jeho zamestnávateľ – či vari jeho pán? – vyzeral ako známy herec – vážený Michael Caine. Všimla som si to už počas prvej návštevy v sídle Duchesnoisovcov. Pamätám si, že ma toto miesto ako i nádherné oblúkové arkierové okná tak uchvátili, že keď mi otvoril dvere, celkom mi ovisla sánka. Bol neskutočnou kombináciou distingvovanosti a jemnosti. Žila som v rozprávke a Armand túto predstavu len podporil.

„Možno vás zobudil stavebný hluk vedľa?“

Pred pár dňami mi Armand povedal, že dom slečny Marsovej sa už niekoľko mesiacov rekonštruuje. Jeho majiteľ sa pustil do ambiciózneho projektu dať dom do pôvodného stavu. Potrvá to vraj večnosť.

„Nie v túto hodinu,“ odvetil.

„Nepamätám si, Armand... Patril tento dom pôvodne Davidovej matke či Davidovmu otcovi?“

Pravdou bolo, že mi to môj snúbenec nepovedal. Vyhýbal sa všetkým otázkam týkajúcich sa rodičov, ktorí zahynuli asi pred pätnástimi rokmi.

„Patril madam Hortenzii,“ odvetil, zjavne so strachom, že nás David začuje.

„Bola priamym potomkom mademoiselle Duchesnoisovej.“

„Kto to vlastne bol? Nebolo to v tých časoch nezvyklé, aby žena vlastnila dom?“

„Máte pravdu. Lenže Catherine-Joséphine Duchesnoisová nebola hocikto. Bola jednou z najvýznamnejších herečiek v tragédiách, ktoré sa hrávali vo francúzskych divadlách počas prvej ríše napoleonskej éry. A bola neochvejnou protivníčkou mademoiselle George z divadla Comédie-Française.“

Zdalo sa, že mu robí radosť rozprávať mi o tejto historickej kapitolke.

Povzbudila som ho:

„Mademoiselle George?“

„Georgina!“ poopravil ma, ako keby mi to malo byť jasné. „Jedna z Napoleonových najoddanejších mileniek.“

Takže dom plný žien a vášní. A teraz som vstúpila do jeho histórie ja, malá Annabelle z Nanterre. Predstavovala som si nádherné plesy, ktoré sa tu museli odohrávať, presne na tomto podlaží, v prekrásne zreštaurovanej hale. Zo snenia ma náhle vyrušil štekot. Pribehli dva mopslíky, začali sa mi motať pod nohami a podozrievavo si ma premeriavať. Ich okrúhle očka pripomínajúce gulôčky, akoby vraveli: „Zase ty!“

„Sínus! Kosínus!“ okríkol ich majordómus. „Ticho, pán ešte spí.“

„Mimochodom, Armand, upozornil vás David... na Félicité?“

„Na vašu mačku?“

Povedal to bez nenávisťi, no zjavne nebol nadšený. Bude si na to musieť zvyknúť. Ja aj ona sa čoskoro staneme súčasťou tejto domácnosti na dlhšie než len na pár bezsenných nocí. K cestovnej taške, ktorú si tu z času na čas nechávam, pribudnú ďalšie kufre. Pokiaľ ide o Félicité, mama nástojila, aby šla so mnou: „Len si ju zober, zober si ju, nie je to *moja* mačka... Okrem toho, vieš predsa, že sa už nevládzem o ňu starať. Môže sa mi stať, že ju, úbožiatko malé, zabudnem nakrmiť.“

„Áno, všetko je pripravené. Miska i mačací záchod...“

„Nie, mala som skôr na mysli, ako sa znesie s tými dvoma.“

Ukázala som na dve sivobéžové chlpaté gule, ktoré sa vrteli okolo a dožadovali sa rannej prechádzky.

„Ach... nebojte sa, sú to dobrí chlapci, však?“ A s láskou potľapkal oba psíky po chrbte.

„Ďalšia samička sa tu medzi všetkými samcami stratí,“ dodal škodoradostne.

„To určite,“ prisvedčila som a naznačila, že sa chcem vrátiť nahor.

„Ďakujem za všetko, Armand.“

„Nemáte za čo, slečna.“

Bola som už v polovičke schodiska, keď som začula jeho tlmený hlas:

„Aby som nezabudol, slečna...“

Zastala som a obrátila som sa. „Áno?“

„David mi neupresnil...“

Volal ho David, nie pán David či pán. No napriek dôvernému osloveniu mi bolo jasné, že môjho snúbenca plne rešpektuje.

„... pristáhuje sa sem po svadbe aj vaša matka?“

Davidova ponuka bola štedrá, ale mama ňou nebola nadšená. Vôbec si nevedela predstaviť, že by mala niekedy odísť z Nanterre. Chýbala by jej pani Chappuisová, susedka a jediná priateľka, ako aj každodenná rutina. Všetko tam mala poruke, čo bolo vzhľadom na jej stav nesmierne dôležité. Stále mohla ísť sama do pekárstva v susedstve alebo do neďalekej lekárne. A autobus číslo 167 ju vozieval priamo do nemocnice Maxa Fourestiera.

„Nie, zatiaľ nie. No ďakujem za opýtanie.“

Zdvorilo pokyvkal hlavou.

Cítala som sa previnilo, že opúšťam mamu a že so sebou beriem mačku. No zároveň mi odľahlo. Nevedela som si predstaviť zosúladiť matkin svet so svetom môjho budúceho manžela. Jej odmietnutie prísť žiť k nám sa zdalo prirodzené. Presne taký obrovský bol rozdiel medzi svetom dvoch spoločenských vrstiev. Napriek tomu, že ma veľmi miloval, David by nikdy neprijal moju matku takú, aká je. Napriek putu matky a dcéry, mama by nikdy nesúhlasila so životom v bohatom svete moci a pretváranky.

„Odchádza vaša matka čoskoro?“

David ponúkol ešte čosi, čo som nemohla odmietnuť. Zafinancuje maminu liečbu v Los Angeles. Dvadsaťpäťtisíc eur v hotovosti. A to sa s Maude ani len nestretol.

„Myslím, že asi o mesiac. Čakáme na potvrdenie od kliniky.“

„Dobre,“ povedal zúčastnene.

„Nesmiem zabudnúť dať vám zoznam mojich hostí, pravda?“

„Nerobte si teraz starosti. Nie je to súrne. Okrem toho, David ma vždy na všetko upozorní včas.“

„V poriadku...“

„Dobrá noc, slečna.“

„Dobrá noc, Armand.“

Spala som tvrdo i keď prerušované. Robila som si starosti. Keď som sa zobudila, David bol už preč. Odišiel na svitaní, aby stihol tisíce povinností, ktoré naňho každý deň čakajú. Armand šiel zrejme so psami na prechádzku a v starom dome zavládol božský pokoj. Izby sa kúpali v ranných slnečných lúčoch. Vhupla som do župana a začala som sa bosá prechádzať po chladnej dlažbe. Každý deň som sa na to tešila. Vďaka Armandovmu nočnému lešteniu sa presýpacie hodiny v hale len tak blyšľali.

Všimla som si, že ich obrátil. Asi na Davidovu žiadosť. Piesok sa odsýpal z vrchnej nádoby do spodnej. Už sa tam vytváral malý kopček. Koľko minút či hodín odvtedy prešlo? A koľko ostáva, kým nespadne posledné zrníčko?

Všimla som si niekoľko nápisov vyrytých do povrchu skla – stupnicu od jednej do pätnást. Boli to minúty? Hodiny? Azda dni? Vzhľadom na pomalosť, s akou sa piesok zhromažďoval na dne, som si bola istá, že to musí byť posledná z možností. Pätnásť dní. Dva týždne, zrnko po zrnku, do našej svadby. Musela som sa nad Davidovou skvelou pozornosťou pousmiať. Nepatrila som k dievčatám, ktoré sa rozčítia nad miniatúrnym romantickým gestom... no aj tak som to od neho považovala za veľmi milé.

Nato som si všimla bledotyrkysovú obálku položenú na ebenovej poličke, kam zvyčajne dával Armand Davidovu osobnú poštu. Vyzeralo to ako oznámenie. Rozposlal už vari Armand pozvánky

bez toho, žeby sa so mnou o tom poradil? Na obálke nebola žiadna adresa. Skôr než som ju otvorila, som chvíľku zaváhala. Uvedomila som si, že za celé tri mesiace, čo žijem s Davidom, som ho nevidela písať rukou. Vždy len esemesky. Alebo e-mailly. Nikdy som teda nemala možnosť vidieť jeho rukopis. Mohlo ho to zaradiť medzi podozrivých v zápisníckovej afére. Ale – čo je toto za hlúposť! On to predsa nemôže byť?!

Už som to ďalej nevydržala. S búšiacim srdcom som podľahla pokušeniu. Otvorila som obálku a vytiahla z nej na dvakrát zložený kúsok papiera. Bola to perforovaná stránka, rovnaká ako tie, čo som dostávala v posledných týždňoch... Bola však prvá, ktorá prišla na túto adresu. Môj šialenec ma teda prenasledoval až sem.

Slová, na ktoré som hľadala, mi boli povedomé. Také povedomé, až sa so mnou rozkrútila izba.

Takto vás nikdy nedostane do varu!

8.

5. júna 2009

... takto „vás“ nedostane do varu! Prečo by mi David vykal? To by predsa nerobil. No aj tak som dospela k nevyhnutnému a príšernému záveru, že mojím prenasledovateľom je sám David. Lenže stále mi nedávalo zmysel, prečo by o sebe hovoril v tretej osobe. A prečo by sa takto ponižoval?

Bol vari až taký blázon?

Ďalšia rovnako nejasná otázka znela: Ako sa mu podarilo čítať mi myšlienky? Hovorila som ich vari nahlas? Azda vo chvíľach medzi prebudením a snením? Raz mi mama povedala, že ako dieťa som bola námesačná, a niekedy som dokonca rozprávala zo sna. Mohlo sa to diať znova?

Rýchlo som sa obliekla a zvyšok rána som strávila horúčkovitým prehľadávaním domu – výraz „dom“ však celkom dobre nevystihoval skutočnosť, pretože luxus a veľkosť robili z tohto „domu“ skôr palác. Snažila som sa nájsť nejaký odkaz alebo hocičo, čo mohol David napísať rukou. V spálni – čoskoro v *našej* spálni – som nenašla nič. Ani v obývačke, ani v žiadnej inej spoločenskej miestnosti sídla Duchesnoisovcov. Nič nebolo ani na ebenovej poličke pri vchode. Pokiaľ išlo o Davidovu pracovňu, zrejme miesto, kde takú vec hľa-

dať, nuž tá bola zamknutá. A vôbec som nevedela, ako poprosiť Armanda, nech mi ju otvorí, aby som nevzbudila podozrenie.

„Môžem vám s niečím pomôcť, slečna?“ To bol Armand.

Práve som liezla štvornožky a prehrabávala som sa v kuchynských odpadkoch.

„Nie...“ zakoktala som. „Nie, myslím, že som omylom vyhodila zoznam vecí, ktoré treba vybaviť.“

„Ach, to je nepríjemné... Chcete, aby som sa na to pozrel? Myslím, že viem, ako vyzerá váš rukopis.“

Keby odkaz v obálke nebol taký osobný, mohla som ako zdroj informácií použiť Armanda. Veď Davida poznal veľmi dobre. Lenže, bohužiaľ... *takto vás nikdy nedostane do varu!*

„Ďakujem, Armand... zvládnem to. Nemusíme si kvôli tomu špiňať ruky obaja.“

Nervózne som sa zasmiala. Prikývol a zmizol vo svojej kancelárii.

A tu zrazu...

Tenis s Françoisom preložený: piatok 21.00

Krikľavá samolepka obliata mliekom a rajčínovým džúsom určite patrila Davidovi. Lenže v porovnaní s rukopisom na anonymnom odkaze bolo Davidovo písmo oveľa okrúhlejšie a elegantnejšie. Pôsobilo menej nervózne, takmer žensky. Bol to nevyvrátiteľný dôkaz. David nebol mojím prenasledovateľom. Úžasne mi odľahlo, no zároveň som sa zahanbila, takže som na okamih zostala sedieť na studených dlaždiciach ako priklinovaná. Ako som len mohla o ňom zapochybovať?